Barbara Cartland.

Castelul din vis.

Capitolul 1.

Lady Viola Northcombe se privi în oglinjoara întunecată din colţul băii şi scoase un oftat.

Habar n-avea cât de frumoasă era cu părul bălai revărsându-i-se în cascade pe spate, cu ochii de un albastru-violet şi genele negre care-i scoteau în evidenţă obrajii trandafirii.

Tot ce vedea în clipa aceea era numai rochia de bal din dantelă sidefie, dar demodată pe care o purta.

La nouăsprezece ani, Viola nu se dădea în vânt după ultimele noutăţi ale modei. îi ajungeau costumele de călărie sau rochiile din bumbac, pentru a sta în grădină, însă seara aceea era o ocazie specială, şi-şi dorea să

arate puţin mai... special.

- Doică, există oare vreo soluţie prin care să facem aşa încât această rochie să pară puţin mai... la modă, mai modernă? o întrebă ea pe femeia cu faţă rotundă şi îmbrăcată în negru, care tocmai se apropia.

Doica Barstow puse hainele de pe braţ pe dulap, trase adânc aer în piept şi-şi netezi şorţul pe care-1 purta. Şirul de trepte ale scării de la casa din Londra erau foarte abrupte, iar ea nu mai era tânără.

- Stăpână, am muncit şi-aşa destul de mult să împachetez lucrurile tale şi ale fratelui tău pentru călătoria în America. Nu aveam când să mă mai gândesc şi la o rochie de bal perfectă.

Expresia morocănoasă a docii ascundea de fapt un suflet de aur.

Fusese camerista mamei Violei şi doică atât pentru ea, cât şi pentru fratele ei geamăn, David, încă de la naştere.

Acum, doica era foarte necăjită că domniţa ei dragă era nevoită să poarte o rochie de bal veche care aparţinuse verişoarei sale mai vârstnice, domnişoara Edith Matthews.

Domnişoara Matthews era proprietara unei case la Londra, unde trăiau cu toţii, dar cum remarcase sec în faţa Violei, zilele ei de bal trecuseră de mult. O dureau

şoldurile şi genunchii, aşa încât rareori părăsea odaia.

- Nu te mai plânge, stăpână. E foarte frumos din partea domnişoarei Matthews că îţi dă voie să îmbraci rochia ei. Dacă scoatem din aceste panglici de la mâneci şi porţi mănuşile lungi, totul va arăta foarte bine.

Viola oftă.

- Aş fi vrut ca tata să ne fi trimis bani în loc de cele două bilete pentru New York. Nu înţeleg de ce vrea să îl vizităm. Nu a mai făcut-o niciodată, când a călătorit.

Doica Barstow scoase o exclamaţie dispreţuitoare, dar rămase tăcută.

Nu trebuia să-i spună ce părere avea despre contele de Northcombe. Soţia lui, Helena, murise de pneumonie când gemenii nu aveau decât patru ani.

Doica nutrea convingerea că orice bărbat normal şi-ar fi îndreptat afecţiunea spre cei doi micuţi, dar contele nu păruse câtuşi de puţin interesat de propriii săi copii.

Avea foarte puţini bani ai lui şi nu se bizuia decât pe venitul provenit din investiţiile răposatei sale soţii.

Tot capitalul familiei era strâns pentru a reveni celor doi gemeni la împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani.

în ultima vreme, contele intrase în tot felul de combinaţii, hotărât să facă avere, dar fără succes.

Dacă nu s-ar fi milostivit domnişoara Edith Matthews, doica habar n-avea ce s-ar fi ales de gemeni.

Contele plecase în America în urmă cu doi ani, şi, în afara câtorva scrisori răzleţe, cei doi copii nu mai auziseră nimic de el până în clipa când primiseră biletele cu care să călătorească imediat în America şi să i se alăture la New York.

- Lasă-mă să termin eu de împachetat, zise femeia, altminteri nu vei mai fi gata niciodată. Grăbeşte-te, lady Viola, căci fratele tău te aşteaptă în salon de vreo douăzeci de minute.

- Gândeşte-te, doică! Mâine pe vremea asta vom fi pe mare.

- Hm! După umila mea părere, ar fi trebuit să staţi liniştiţi acasă. Amândoi!

Viola chicoti.

- O, doică, nu mai face atâta caz! Ştii prea bine că Charlotte a vrut neapărat să mergem la balul dat în cinstea zilei sale de naştere. Nu aveam cum să refuzăm. E cea mai bună prietenă a mea.

Trăsăturile aspre ale docii se mai îmblânziră. Avea o părere bună despre domnişoara Charlotte Brent şi trebuia să admită că tânăra moştenitoare a averii familiei Brent nu-şi schimbase atitudinea peste ani, chiar dacă gemenii Northcombe erau foarte săraci în comparaţie cu ea.

- Ei bine, aveţi grijă să vă întoarceţi la o oră rezonabilă. Trebuie să vă sculaţi devreme, ca să ajungeţi la timp la Southampton.

Viola o sărută pe obrazul ridat, îşi luă şalul şi se grăbi să coboare.

în salon, dragul ei frate geamăn, David, vicontele Powell, era întins pe canapea şi citea ziarul de seară.

Viola şovăi în prag, privindu-1.

Ţinea foarte mult la David. Era zvelt şi înalt, dar avea părul de un blond mai închis decât al ei şi ochi cenuşii.

David, sfios şi retras, avea o fire diferită de aceea a surorii sale, mult mai deschisă şi mai sociabilă.

Nu preţuia prea mult petrecerile şi balurile. Era un artist talentat, iar desenele sale cu păsări şi animale erau remarcabile.

Era un visător şi fără îndoială moştenise firea neastâmpărată a tatălui său, de vreme ce îşi dorea să călătorească în Orientul îndepărtat şi în cele mai izolate insule ale Pacificului, unde putea observa şi picta păsări ciudate şi fluturi.

Ridică ochii şi zâmbi surorii sale.

- Slavă cerului, surioară! Credeam că vom ajunge la

micul dejun. Ai întârziat mult.

Viola râse, iar cei doi tineri se grăbiră să iasă afară din casă.

Din fericire, reşedinţa familiei Brent era situată în cealaltă parte a pieţei, aşa încât nu le trebui mult ca să ajungă la destinaţie. în faţa casei, soseau încontinuu trăsuri şi taxiuri cu lume bună.

- Ţi se pare urâtă rochia asta?

Fratele ei încercă să desluşească prin întuneric rochia, dar oricum, nu avea o idee prea clară despre ce înseamnă "prost".

Viola purta ceva de culoarea cremei, din dantelă. Mirosea puţin a naftalină, dar nu consideră înţelept să-i spună.

- Nu, de ce?

Viola oftă.

-Ea verişoarei Edith! Doica le-a împachetat pe toate pe care le-aş fi putut purta, dar să fiu sinceră, asta e la fel de ponosită ca şi celelalte. Aş fi vrut ca tata să ne trimită nu numai bilete, ci şi nişte bani. Pantofii ăştia au găuri, la fel şi una din mănuşi. O, cât de mult urăsc că sunt săracă!

David luă un boboc de trandafir dintr-o vază şi-l puse la butonieră. Nu ştiuse niciodată ce înseamnă să ai bani.

O privi încruntat pe Viola.

- Nu ţi se pare ciudat că tata ne-a chemat în America? Adică... mă bucur că mergem, îmi place să călătoresc, ştii prea bine, dar până acum nu şi-a exprimat dorinţa de a-l vizita.

Torţe imense străjuiau intrarea în casă, iar uşile din faţă erau larg deschise pentru a-i primi pe invitaţi.

Viola se întristă gândindu-se la tatăl ei.

Avea nouăsprezece ani şi nici măcar nu-l cunoştea. Număra pe degetele de la o mână momentele când petrecuse mai mult de două săptămâni în compania lui.

Dar acum îi voia pe copiii săi alături de el şi din acest motiv le trimisese bilete pe un pachebot rapid.

Era ceva ciudat la mijloc, după cum remarcase David.

Ei bine, îşi va face griji despre toate astea când vor fi pe vapor, în drum spre America.

în seara asta, voia să se simtă bine.

A

Ii plăcea să danseze şi era aproape sigură că în pofida rochiei învechite pe care o purta, Charlotte avea grijă să-i ofere suficienţi parteneri de dans.

Holul era plin de gentlemeni care însoţeau femei în rochii sclipitoare şi cu bijuterii orbitoare.

David stătea sprijinit de un stâlp de marmură, în aşteptarea Violei. Aceasta fusese dusă sus de Charlotte

Brent, care arăta superb într-o rochie de mătase de culoarea ametistului. în urechi şi la gât purta faimoasele bijuterii ale familiei.

David se întorse brusc şi-şi dădu seama că din spatele aranjamentului floral îl priveau doi ochi negri.

Dădu la o parte o ramură de liliac liliac şi-i zâmbi.

O fată slabă, la fel de înaltă ca sora lui, stătea acolo, cu părul negru împletit ca o coroană.

Părea nervoasă, iar David văzu că tremura.

- Bună! Ia spune, te simţi bine în mijlocul tuturor acestor flori?
- Da, totul e în regulă.

David zâmbi.

Fata avea un uşor accent scoţian.

- Eu sunt David, vicontele Powell. îmi pare bine de cunoştinţă.

- Margaret. Lady Margaret Glentorran.

David dădu florile la o parte.

- Vino în hol, lady Margaret. Altminteri îţi vei strica rochia între aceste flori.

- Dar e atâta zgomot! Nu sunt obişnuită cu atâţia oameni. Eu... eu...

- Ştiu exact cum te simţi. Bine măcar că e vorba de veselie. Toată lumea e fericită şi se distrează. Eşti singură?

- O, nu! Am venit cu fratele meu, ducele de Glentorran. Venim din Scoţia, cred că ţi-ai dat seama după accent. Fratele meu avea unele treburi de rezolvat la Londra, afaceri cu domnul Brent, care ne-a şi invitat la balul Charlottei. Robert - fratele meu - a dispărut în birou să discute cu domnul Brent şi alţi domni londonezi.

- înseamnă că nu trebuie să îl mai aştepţi acolo. Sora mea, Viola, e sus cu Charlotte, şi dacă nu mă înşel, stau şi bârfesc de mama focului. Ce-ai zice să dansăm, dacă tot trebuie să-i aşteptăm?

Lady Margaret îl privi drept în ochi şi zâmbi, sfioasă.

îl luă de braţ şi zise:

- Prietenii îmi spun Meg.

Sus, Charlotte şi cu Viola schimbau informaţii despre cunoştinţele comune. Viola scotea exclamaţii când auzea ce daruri extravagante primise prietena ei, iar Charlotte era entuziasmată de apropiata călătorie a prietenei sale în America.

- O, ce mult mi-aş dori să merg şi eu! E aşa de palpitant! L-ai putea întâlni pe bărbatul viselor tale pe vapor, Viola.

Viola râse, ochii ei albaştri strălucind de încântare.

Cele două prietene vorbiseră de nenumărate ori despre bărbatul visurilor.

Tot ce ştia Viola, era că bărbatul alături de care voia a-şi petrece viaţa trebuia să fie special. Nu-şi dorea o căsătorie de convenienţă, cum se întâmplase în cazul majorităţii prietenelor sale.

Era suficient de inteligentă încât să înţeleagă că familiile puternice îşi căsătoreau frecvent copiii între ei din interes. Ea, în schimb, voia să trăiască minunea de a se îndrăgosti şi de a i se răspunde cu iubire.

- Bărbatul visurilor mele? O, Doamne! Nu cred că există. Nu am cunoscut niciunul care să se apropie de ceea ce consider un bărbat de care să mă îndrăgostesc.

Charlotte luă sticluţa de parfum şi răspândi câteva picături pe corsajul rochiei.

Viola privi cu admiraţie frumoasa ei rochie de ametist.

- îmi place rochia ta, Charlotte. Probabil că eu arăt ca un şoricel de biserică în vechitura asta de la mătuşa Edith. O, m-am săturat să fiu săracă!

Charlotte făcu o grimasă.

Era o fată directă, nu-i plăcea deloc să amâne sau să se prefacă. Rochia Violei mirosea a naftalină.

- Mi-a venit o idee, Viola. Ce-ar fi să te îmbraci cu o rochie de-a mea? Doar în seara asta. Priveşte...

Sări în picioare şi deschise un dulap imens în care se aliniau o mulţime de rochii de toate culorile.

Viola clătină din cap.

Nu, Charlotte! Ce ar spune părinţii tăi?

- O, Doamne! Mamei nu i-ar păsa, iar tata nici nu ar observa. Uite! Asta e făcută parcă pentru tine. Nu am purtat-o decât o dată. Nu e culoarea mea preferată, culoarea e prea ştearsă ca să se potrivească pielii mele, deşi materialul îmi place.

Violei i se tăie răsuflarea. Rochia era de un încântător albastru-deschis. Era cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse vreodată şi, chiar înainte să o încerce, ştiu că i se potriveşte de minune.

- O, Viola! Îţi va veni perfect. îţi dau şi lănţişorul meu cu safire, ca să fie ansamblul perfect.

Robert, ducede Glentorran, ieşi din bibliotecă în hol şi se opri.

Trebuia să-şi găsească sora.

Ştia că nu-i plăceau mulţimile şi zgomotul. Nu intenţionase să o lase singură atâta timp, dar discuţiile de afaceri cu domnul Brent fuseseră urgente şi necesare.

înalt şi întunecat, avea un chip neclintit.

Ducele era foarte îngrijorat. Străvechea lui moşie de la Glentorran, pe coasta de vest a Scoţiei, avea mare nevoie de reparaţii, deci de bani.

Pe plan local, castelul era numit un "mic Glamis", întrucât se asemăna foarte mult ca stil şi design cu faimosul castel din apropiere de Dundee, unde conţii de Strathmore trăiseră câteva secole.

Ducele iubea la nebunie fiecare palmă de pământ,

A

fiecare piatră, fiecare turnuleţ şi fereastră a casei sale. Ii cunoştea pe toţi cei care locuiau pe pământul său, de la cei mai bătrâni oieri care aveau grijă de turme sus pe dealuri, până la ultimul nou-născut din satul Glentorran.

Recunoştea că fără o investiţie serioasă va fi obligat să închidă castelul şi să se mute la Dower House, pe moşie.

Sute de oameni se bizuiau pe el, ducele care nu ştia cum să-şi sporească veniturile.

A

Ducele privi în jur, încercând să-şi găsească sora. Il stânjenea tot mai mult această sporovăială şi veselie fără noimă a oamenilor din înalta societate.

Constată tristeţe că podoabele etalate în seara aceea de femei l-ar ajuta să întreţină castelul şi moşia cel puţin

vreo douăzeci de ani.

Ştia oare vreuna din aceste persoane ce înseamnă să fii sărac?

Să nu dispui decât de o sală de clasă pentru douăzeci de elevi? Iar cel mai apropiat spital să nu fie decât la câteva mile distanţă, peste munţi?

Ştiau ei oare ce înseamnă să fii responsabil pentru atâţia oameni mult mai puţin norocoşi decât ei, întrucât nu se născuseră nici cu titluri, nici cu privilegii?

Se îndoia că oamenii din acea sală ar înţelege.

Ducele mergea pe hol când o apariţie în albastru îi atrase privirea.

Cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată cobora scările, îndreptându-se spre el. Nu văzu rochia costisitoare sau safirele care străluceau la gâtul ei.

Tot ce văzu era frumuseţea chipului, felul semeţ în care îşi ţinea capul, buclele aurii care-i cădeau în cascade pe spate.

Habar nu avea cine era sau la cine ar fi trebuit să apeleze ca să-i fie prezentată.

De obicei, ducele era un bărbat calm şi rezervat, dar ceva mai presus de el îl ţinea ţintuit locului la capătul scărilor, iar când îngerul albastru ajunse la el, ridică mâna şi întrebă, curtenitor:

- Doamnă, îmi oferiţi plăcerea de a dansa cu mine?

Viola avea senzaţia că nimerise într-o lume

necunoscută.

Cobora treptele, arzând de nerăbdare să-i arate lui David ce rochie frumoasă avea, iar în clipa următoare se trezi la braţul unui necunoscut chipeş, expresia din ochii lui fiind poruncitoare şi imploratoare în acelaşi timp.

Dădu uşor din cap în semn de încuviinţare, şi . începură imediat să valseze, înconjuraţi de lumini, culori şi mulţi oameni cunoscuţi cu siguranţă.

Numai că era incapabilă să îl vadă pe vreunul dintre

ei.

- Probabil mă crezi un necioplit, doamnă, că te-am invitat la dans înainte de a fi prezentaţi. Dă-mi voie s-o fac. Sunt Robert, duce de Glentorran, la dispoziţia dumneavoastră.

Viola îi zâmbi în timp ce parcă plutea pe ringul de dans.

-Alteţă, sunt nespus de încântată să vă cunosc. Sunt lady Viola Northcombe.

-Viola. Ce...

Ezită, întrucât îi stătea pe limbă să spună: "Ce nume frumos!" dar înţelese că ar fi însemnat să meargă prea

departe, având în vedere că de-abia o cunoscuse.

- ... nume interesant, sfârşi el.

- După accent, sunteţi din Scoţia.

- Aşa e. De pe coasta de vest. Nu există un loc mai frumos pe lumea aceasta.

Viola oftă.

Ducele vorbea despre căminul lui cu afecţiune şi căldură. Majoritatea bărbaţilor pe care-i cunoscuse nu dădeau doi bani pe locul unde trăiau atâta vreme cât trăiau în lux.

- O, ce frumos pare! Mi-am dorit întotdeauna să locuiesc într-o casă veche. Visez să cumpăr o casă veche, dărăpănată, pe care s-o aduc la viaţă. Mi-ar plăcea să creez o grădină de care toată lumea să se bucure.

Se opri.

- Vreau să aflu mai multe despre Glentorran.

în celălalt capăt al sălii de bal, lady Margaret scoase o exclamaţie de surpriză.

- Oare cine este tânăra cu care dansează fratele meu? El nu dansează niciodată la baluri.

David se întoarse şi izbucni în râs.

- Chiar dacă nu mai poartă aceeaşi rochie ca mai devreme, pot declara că e sora mea geamănă, Viola.

- Sora ta?

- Da. Şi te rog să nu-mi spui că nu semănăm. Ea e foarte frumoasă, dar eu sunt foarte inteligent.

Un zâmbet apăru pe chipul lui Margaret.

- Cu siguranţă, se pricepe să amuze. Uite... fratele meu râde. Mă bucur să-l văd astfel. în ultima vreme, a fost cam abătut.

A

In clipa aceea, muzica se opri. Bătând din palme şi râzând, cuplurile se îndreptară spre margine.

In timp ce ducele o conducea spre un scaun, Viola avea senzaia că trăieşte un vis. Un vis din care nu dorea să se trezească.

- Glentorran...

Era domnul Brent, tatăl Charlottei.

- Viola, draga mea, scuză-mă că vă deranjez, dar trebuie să discut nişte chestiuni urgente cu ducele.

- Nu mai poate aştepta? întrebă ducele.

- Mă tem că nu. Colegii mei trebuie să plece pe continent, cu vaporul de noapte.

Ducele se întoarse, îi zâmbi Violei şi zise:

- Te rog să mă aştepţi. Mă voi întoarce repede. Dacă nu ai un alt angajament, am putea sta împreună la masă.

- Iar Charlotte îţi va ţine companie, adăugă vesel domnul Brent, când îşi văzu fiica îndreptându-se spre ei.

Viola îl privi, uşor ameţită de atmosferă. în mintea ei se derulau imagini ale unei Scoţii feerice: piscuri de munţi, râuri pline cu peşti, veşminte din tartan tartan, mioare care behăiau, pajişti verzi.

Ducele îşi iubea enorm ţara şi era un bărbat fascinant. Nu-şi amintea să mai fi întâlnit un bărbat de care să se simtă atrasă din prima clipă.

Să fie oare bărbatul visurilor ei?

Iar el... ei bine, el părea că o place la fel de mult.

- îţi place rochia albastră? o întrebă Charlotte, prăbuşindu-se pe un scaun lângă ea şi făcându-şi vânt cu evantaiul.

- Albastră? O, aproape uitasem!

Charlotte râse.

- Te-ai distrat de minune, din câte îmi dau seama. Te-am văzut oare dansând cu ducele de Glentorran?

Viola se arătă interesată de butonii de la mănuşă. Nu voia ca prietena ei să facă vreun comentariu despre roşeaţa din obrajii ei.

- Da... m-a invitat la vals şi am vorbit despre Scoţia.

- O, despre castelul ăla îngrozitor al lui! Numai la el îi stă mintea. Ieri, a luat prânzul la noi. A venit cu sora lui. E clar că de-abia aşteaptă să se întoarcă în Scoţia.

- De ce au venit la Londra?

Charlotte îşi roti ochii prin sala de bal, în căutarea

următorului partener.

- Ce? A, mama mi-a spus că îşi caută o soţie bogată.

Viola simţi că se albeşte la faţă.

- O soţie bogată? şopti ea.

- Păi... da. O, Doamne, Viola, doar ştii prea bine câţi bani înghit aceste moşii scoţiene. Are nevoie de o sumă mare de bani, cât se poate de repede Şi cum i-ar putea obţine mai repede decât prin căsătoria cu o moştenitoare sau cu o fată plină de bani pe care să-i folosească în interes propriu? Să ştii că safirele mele chiar te prind. Mama spune că ar trebui să port smaralde, dar...

Viola nu o mai asculta. Lumea parcă se prăbuşise.

Aşadar, de aceea o plăcea ducele! îi lăsase impresia că e foarte bogată.

Un bărbat de lume ca el, ştia că numai diamantul de la gât valora o mică avere. La fel cum probabil îşi dăduse seama că rochia costa mai mult decât ceea ce ar fi câtigat un om normal în şase luni.

Venise la Londra după o soţie bogată şi i se păruse că găsise candidata potrivită. Un val de amărăciune şi dezamăgire puse stăpânire pe ea.

îi plăcuse de el.

Bărbatul visurilor sale! Sau cel puţin, aşa crezuse. Ce

proastă fusese!

Ei bine, îi va arăta că nu-i pasă de moşia lui scoţiană.

Robert, duce de Glentorran, reveni în sala de bal peste o jumătate de oră, foarte dezamăgit de întâlnirea de afaceri.

Reuşise să împrumute o sumă de bani de la acei domni, dar nu suficientă ca să repare acoperişul castelului sau să plătească îmbunătăţirile care trebuia făcute la casele chiriaşilor.

întreaga vizită la Londra se transformase într-un eşec - cu excepţia unui singur lucru - întâlnirea cu lady Viola Northcombe.

Fata aceea minunată merita fiecare clipă pe care fusese nevoit s-o petreacă în sud.

îşi aruncă ochii spre locul unde ştia că o lăsase, aşteptându-se s-o găsească. Dar pe scaun stătea altcineva. îşi îndreptă privirea prin sală şi o văzu pe sora lui, Margaret, dansând cu un tânăr blond, înalt. Părea fericită, lucru de care era bucuros, având în vedere că în ultima oră o cam neglijase.

Dar îşi dorea cu ardoare s-o regăsească pe fata cu înfăţişare de înger. Rochia albastră a Violei era lesne de depistat. Iat-o!

Dar când se uită mai bine, se întunecă la faţă. Lady

Viola stătea într-un mic alcov, înconjurată de tineri plini de atenţii. Bea şampanie, râdea tare şi flirta făţiş, lănţişorul cu safire strălucind de câte ori se mişca.

Ducele observă că nişte doamne mai în vârstă îi aruncau priviri scandalizate în timp ce treceau pe lângă ea.

Nu mai era nimic prin care s-o recunoască pe frumuseţea tăcută care-i furase inima mai devreme.

Vizibil mânios, îşi croi drum prin mulţime. Nu dorea decât să-şi ia sora şi să plece.

Voia să se întoarcă acasă, în Scoţia, unde tinerele bogate nu se jucau cu bărbaţi pe care de-abia îi cunoscuseră.

Când ajunse în faţa Violei, şovăi, iar în cele din urmă înclină uşor din cap şi fără să-i pese de stânjeneala creată, o smulse pe Margaret, care protesta uimită, din braţele partenerului său.

Viola îl văzu îndepărtându-se, simţind un nod în gât.

- Mare scofală! îşi spuse ea în timp ce punea pe măsuţă paharul din care se prefăcea că bea.

Se ridică şi-i făcu semn lui David.

Singura dorinţă pe care o avea era să ajungă cât mai repede acasă.

Pe drum însă, se trezi întrebându-se dacă nu ar fi fost mai bine să nu se comporte aşa de frivol. Mai bine ar fi încercat să clarifice lucrurile cu ducele.

Scoase un oftat.

Mâine vor pleca spre America şi era foarte puţin probabil să mai dea ochii cu ducele de Glentorran.

Capitolul 2

Robert, duce de Glentorran, cobora treptele de piatră cioplite în munte de strămoşii săi.

Pentru începutul lui iunie, vremea era foarte urâtă. Valurile mării se izbeau de stânci provocând un zgomot asurzitor. Nori negri se adunaseră pe cer.

Era o zi care se potrivea de minune cu starea sufletească a lui Robert: neagră şi mizerabilă.

A

In faţa lui se înălţa castelul pe care îl iubea atât şi ale cărui unghere le cunoştea ca nimeni altul. Moştenise totul la moartea tatălui său, Kenneth, omul incapabil să realizeze ceva.

Moşia Glentorran consta din mile de păşuni, dealuri pe care se zbenguiau căprioare, ferme de oi, sate de pescari.

Ducele crezuse dintotdeauna că moşia şi castelul îi reveneau numai temporar, că ajunseseră la el prin strădania mai multor generaţii ale familiei Glentorran şi le va stăpâni până când le va lăsa propriului lui fiu.

Luă câteva pietricele şi le aruncă în apă. O mare povară îi apăsa umerii. Avea senzaţia că nu-şi îndeplinise datoria, de vreme ce castelul şi moşia erau în pericol să fie pierdute pentru totdeauna. Majoritatea banilor care-i rămăseseră de la tatăl său fuseseră înghiţiţi de plata uriaşelor datorii la joc ale ducelui.

Ştia că dacă nu va găsi repede suficienţi bani, va fi nevoit să vândă castelul şi moşia şi să-i lase de izbelişte pe oamenii care-şi puneau toată nădejdea în el. încercase să obţină o păsuire de câteva luni de la cei cărora datora bani, dar totul se soldase cu un eşec.

Iar acum, nu mai ştia ce să facă.

Gândurile îi erau la fel de învolburate şi de ameninţătoare ca apa mării, dar încerca să-şi păstreze optimismul.

Draga lui soră Margaret, sau Meg cum o alinta el, se apropia.

- Fruntea sus, frate! zise ea, bătându-l pe umăr. Ştiu că eşti îngrijorat, dar sunt ferm convinsă că vei găsi o modalitate prin care să salvezi moşia.

Fratele ei o îmbrăţişă cu afecţiune.

- Dacă te-aş fi ştiut la casa ta, m-aş fi simţit mult mai bine. Eu unul mă descurc, dar sub nicio formă nu vreau să te văd săracă.

Ea râse.

- O, Robert! Exagerezi. Vom avea întotdeauna suficienţi bani încât să supravieţuim. Am putea închide castelul şi să ne mutăm în Dower House. îmi voi vinde bijuteriile, putem ţine o fermă şi pescui, iar eu voi cultiva legume.

Ducele se încruntă.

Surioara lui avea o viziune foarte romantică despre viaţă. Trăiau cumpătat, dar totul s-ar duce pe apa sâmbetei dacă ar pierde castelul.

Era clar că bijuteriile le-ar aduce bani frumoşi, dar cum să accepte ca aceasta să vândă o asemenea moştenire?

- Dacă am fi fost căsătoriţi...

"Dacă"era un cuvânt foarte trist.

Ştia că nu-şi putea obliga sora să se căsătorească fără a iubi, întrucât nici el nu ar face-o. De când devenise adult, tânjea după fata aceea specială căreia să-i ofere

sufletul pe tavă.

Era conştient că oamenii se aşteptau să-şi găsească o soţie bogată, ai cărei bani să-i folosească în interes propriu, dar el nu era în stare nici măcar să se gândească la o asemenea posibilitate.

Nu, ştia că nu se poate căsători decât din dragoste şi chiar de ar găsi-o, nu s-ar putea căsători având în faţă un viitor aşa de nesigur.

închise ochii, iar gândul îi zbură la fata blondă şi zveltă cu care dansase la Londra.

Ştia că indiferent de ce-şi spunea lui însuşi, ar fi cerut-o în căsătorie, oricare ar fi fost soarta care-i aştepta.

Numai că se lăsase dus de puterea imaginaţiei şi dacă o va reîntâlni, era sigur că aceasta nu va arăta niciun interes special pentru el.

Lady Margaret oftă din greu şi-şi înfăşură şalul în jurul umerilor. Admitea în sinea ei că nu avea personalitatea strălucitoare pe care majoritatea tinerilor o aşteptau de la o femeie. Iar celibatarii eligibili de prin partea locului făceau imediat aluzii la sora scăpătată, în caz că li s-ar fi cerut să verse bani pentru moşie.

Nu întâlnise pe nimeni cu care să-şi dorească a se căsători, aşa că stătea în cumpănă, iar mintea îi zbura la seara din urmă cu câteva luni, când dansase cu David, vicontele Powell.

Nu mai întâlnise până atunci un asemenea bărbat, cineva a cărui gândire să fie aşa de apropiată de a ei.

Scutură din cap, ca să alunge aceste gânduri.

Seara aceea se sfârşise prost şi nu avea niciun motiv să creadă că l-ar putea reîntâlni pe tânărul viconte.

Ducele privea spre mare.

- Uite, acolo e un vapor mare. Acolo, dincolo de stânci! Slavă Cerului că nu e vreuna din navele noastre de pescuit. Sunt toate în port, la loc sigur. Nu-i invidiez pe pasagerii care călătoresc într-o asemenea zi.

- Mă întreb unde or fi vrând să ajungă. Suntem departe de drumul vapoarelor.

- Ei bine, dacă nu mergem înăuntru, vom ajunge la fel de uzi ca acei bieţi marinari. Vino, Meg! Trebuie să vină nişte muncitori pentru reparaţii. Nu va fi o discuţie plăcută.

A

întoarseră spatele mării dezlănţuite şi începură să urce treptele castelului Glentorran.

La bordul luxosului iaht „Stars and Stripes", lady Viola Northcombe înfrunta vântul şuierător alături de alţi câţiva pasageri. Majoritatea se retrăseseră în propriile cabine. Viola, în schimb, rezista curajoasă. De când părăsiseră portul din New York, nu avusese nici măcar o clipă de linişte.

Fratele ei, David, stătea la adăpost, într-un colţ.

Tremura din toate membrele şi arăta foarte palid şi de disperat. O şuviţă de păr blond i se lipise de frunte şi un acces de tuse puse stăpânire pe el.

- David, ar trebui să te întorci în cabină. Du-te şi culcă-te!

- Pe o mare aşa de învolburată? Nu, mulţumesc, surioară. Aş lua-o mai degrabă pe sus, unde e aer proaspăt. O, dar mi-e aşa de frig! Aş vrea să ajungem pe pământ. Vreau să dorm într-un pat care nu se mişcă. Sunt sigur că m-aş simţi mai bine şi aş scăpa de această tuse îngrozitoare.

Viola îşi muşcă buza, scoase haina groasă pe care o purta şi i-o întinse.

- Uite, pune-o pe tine! Trebuie să se termine cu furtuna asta. Căpitanul Howard mi-a dat asigurări că se va sfârşi în curând.

Călătoria peste Atlantic pornise foarte bine, dar se

transformase într-un coşmar.

Prima parte a călătoriei de la New York la Dublin se desfăşurase bine. Ceilalţi pasageri se dovediseră oameni interesanţi, iar Violei îi făcuse plăcere să fie în compania lor. Echipajul se dovedise atent şi politicos, aşa că nu avea de ce să regrete că hotărâse să revină acasă pe un vapor mic decât să aştepte până când fratele ei îşi recăpăta puterea.

David petrecuse majoritatea timpului în cabină, fapt care o îngrijora pe sora lui.

Vaporul opri puţin la Belfast, unde mai toţi pasagerii coborâseră. Apoi, vaporul pornise imediat de-a lungul Mării Irlandei, spre Liverpool.

- E total diferit faţă de călătoria în America, murmură David.

Viola zâmbi.

Călătoria fusese într-adevăr fantastică, deşi mai tânjea şi atunci după scurta întâlnire cu ducele de Glentorran. Hotărâtă însă să se distreze, se forţase să danseze în fiecare seară, în pofida dorinţei de a sta undeva şi de a se gândi la scoţianul cu păr roşcat care o necăjise atât.

Dar entuziasmul călătoriei pălise când ajunseseră în America.

Primul semn că li se schimbase viaţa erau şoferul şi

maşina care-i aşteptau pe cheiurile New Yorkului.

Fuseseră întâmpinaţi de un bărbat înalt şi masiv, un american pe care îl chema Lewis Wilder.

Viola remarcase imediat că acesta purta negru şi că era trist.

Totuşi, nici prin gând nu-i trecea vestea năprasnică pe care acesta urma să le-o aducă. Tatăl lor murise în mod tragic cu doar patru zile înainte de a ajunge la New York.

David era acum noul conte de Northcombe, iar casa aceea spaţioasă le aparţinea.

însă asta nu era totul.

Celelalte veşti erau atât de incredibile, încât nici Violei nu-i venea să creadă cât de mult li se schimbaseră vieţile. Erau atât de bogaţi, încât te cuprindea ameţeala.

Cifrele pe care i le arătase funcţionarul de la bancă îi spuneau că de acum îşi putea cumpăra tot ce-i poftea inima.

Chiar şi aşa, i se părea de-a dreptul ireal, ca şi cum ar fi adormit în casa mătuşii Edith din Londra şi ar fi visat această aventură.

Iar acum, pe când iahtul încerca să înfrunte marea violentă, îi spuse fratelui ei:

-Acum, putem să ne permitem cel mai bun tratament

pentru tine.

David schiţă un zâmbet.

- Tot ce doresc e odihnă într-un loc liniştit, la căldură, unde să am parte de o bună mâncare englezească. Mi-a plăcut în America, dar peste tot era aşa de zgomotos.

- Nu-mi vine să cred că tata a făcut până la urmă bani din petrol şi a alergat după cai verzi pe pereţi, în timp ce noi creşteam şi aveam nevoie de sprijinul lui, oftă Viola.

- Măcar a trăit suficient, încât să afle că e bogat şi că odraslelor sale nu le va lipsi niciodată nimic.

- Dar a făcut-o cu preţul propriei vieţi. Aminteşte-ţi că Lewis Wilder ne-a povestit cum bietul tata a contractat febra care l-a răpus în Texas, pe câmpurile de petrol.

David tuşi, trupul fiindu-i scuturat de spasme.

- Aş vrea să simt razele soarelui traversându-mi chipul. Pe de altă parte, îmi place să cred că tata ştia că îşi încheiase rostul pe această ume. A realizat tot ceea ce îşi propusese şi s-a reabilitat în ochii tuturor acelora care îl considerau un nesăbuit şi un visător.

Viola încuviinţă din cap.

A

Ii era tot mai dificil să-şi amintească primele zile petrecute în America, întrucât totul se desfăşurase într-un vârtej de emoţii.

Vestea morţii tatălui ei o mâhnise, dar dacă era să fie sinceră, îl văzuse aşa de puţin în ultimii ani, încât i se vorbea parcă despre o rudă îndepărtată.

Era mâhnită, dar nu avea inima frântă.

- Lui Wilder nu i-a plăcut deloc când ne-am afirmat dorinţa de a reveni în Anglia, zise David. Am senzaţia că dorea să devină mai mult decât partenerul tău de afaceri, surioară. L-am prins de câteva ori privindu-te, iar ochii lui exprimau mai mult decât admiraţie pentru o simplă colegă.

Viola se îmbujoră la faţă şi-şi aruncă ochii pe hubloul care dădea spre marea învolburată.

Lewis Wilder devenise o adevărată pacoste pe durata şederii lor la New York. La început, ea şi cu David îi fuseseră recunoscători pentru ajutorul oferit. Fusese partenerul de afaceri al tatălui lor şi în această calitate îi prezentase personalului din noul lor cămin, avocaţilor şi directorilor de bancă, explicându-le totul despre câmpurile de petrol pe care le deţineau.

în plus, îi ajutase să treacă mai uşor peste trauma înmormântării tatălui, ocupându-se de flori şi de anunţurile în ziarele din America, dar şi din Anglia.

Avea un cerc larg de cunoştinţe şi prieteni la New York, cu toţii nerăbdători să-i cunoască pe tinerii

aristocraţi englezi.

După mai multe săptămâni de doliu, Viola şi David se treziseră prinşi într-o viaţă socială bogată şi palpitantă, ajutaţi de banii pe care-i puteau cheltui.

- Ai dreptate. M-a cerut de soţie. E unul din motivele pentru care mi-am dorit atât să mă întorc acasă. Devenise o adevărată neplăcere să fiu în permanenţă în compania lui.

David tuşi din nou.

- îmi pare rău că boala mea ne-a ţinut pe loc. Sper că Wilder nu ţi-a creat prea multe probleme cât am zăcut în pat.

Viola clătină din cap, ezitând să-i vorbească despre neobrăzarea americanului.

A

Ii spusese făţiş că dacă s-ar căsători, ar avea toată puterea să construiască un imperiu al petrolului în sud-vestul Americii.

Avusese loc o scenă foarte neplăcută între ei ca urmare a refuzului fetei şi deşi venise a doua zi să-şi ceară scuze, Viola era ferm convinsă că se preface.

Lewis Wilder era genul de bărbat care obţinea întotdeauna ce dorea. Puternic şi arogant, putea deveni foarte fermecător când voia.

Viola se simţise ameninţată, şi în pofida faptului că nu avea cum s-o forţeze să-i devină soţie, luase hotărârea de a părăsi America.

Dar, în acelaşi timp cu decizia de a pleca de pe continentul american, David fusese prins într-o furtună foarte violentă şi făcuse pneumonie.

0 săptămână întreagă Viola nu plecase de la căpătâiul lui, făcând tot ce-i stătea în putinţă să-i aline suferinţa, înspăimântată la gândul că l-ar putea pierde.

Din fericire, rugăciunile ei fuseseră ascultate, iar David se întremase, chiar dacă era în continuare foarte slăbit.

Imediat ce se convinsese că răul trecuse, rezervase bilete pe un vas care mergea în Marea Britanie. Când îi vorbise despre aranjamentele făcute, David îşi exprimase regretul, dar îi era cu neputinţă să călătorească pe un vapor aşa de mare, cu multă lume şi atâta gălăgie.

Spre marele lor noroc, Viola aflase chiar atunci că familia Van Ashton, proprietarii unui luxos iaht cu motor erau gata de plecare în Anglia, în vacanţă.

Numărul celor plănuiţi să plece era mic: trei cupluri cu angajaţii lor şi echipajul iahtului.

Doamna Van Ashton, o doamnă grasă, încântată să devină prietenă cu un conte englez veritabil şi cu sora

acestuia, se arătase încântată când Viola o întrebase dacă îi putea lua şi pe ei în călătorie.

Ieşiră fără nicio problemă din portul New York în largul Atlanticului, fără să ştie ce-i aşteaptă.

- Ei bine, Lewis Wilder a ieşit din viaţa ta acum, îi spusese David într-o după-amiază, când discutau liniştiţi într-un colţ al salonului. Se va ocupa în continuare de afacerile din America şi nu vom mai fi nevoiţi să ne întâlnim cu el decât dacă vine în Anglia. Când ajungem, ne punem pe treabă. Cumpărăm o casă, o plătim cumva pe mătuşa Edith... şi vom putea să avem grijă şi de doică.

A

- In ce parte din ţară vom locui? întrebă Viola, visătoare.

David ridică din umeri.

- Las totul în seama ta, surioară. De îndată ce mă însănătoşesc de-a binelea, intenţionez să hoinăresc

A

peste tot prin lume. îmi voi lua caietul cu desene şi voi călători prin locuri unde nu am visat vreodată că aş putea ajunge.

Viola îi zâmbi.

Din unele puncte de vedere, era exact ca tatăl lor, mereu dornic să vadă sau să întreprindă ceva nou. Din fericire, nu părea interesat de lumea afacerilor sau de

jocul de cărţi.

- Voi cumpăra o casă la Londra şi alta la ţară, decise tânăra. Vei veni şi vei pleca atunci când doreşti, iar eu voi înrăma desenele tale şi le voi pune pe pereţi, astfel încât să fie admirate de toată lumea.

Se ridică şi chiar în momentul acela iahtul se clătină. Viola alergă la fereastră.

- Doamne Dumnezeule, David! Văd pământ.

- Ce? Nu e cu putinţă. Nu suntem aproape de pământ...

- Ba da. Se văd dealuri întunecate şi lumină. O, David, priveşte! Uite stânci! Le văd perfect.

Fratele ei se strădui să se ridice şi să i se alăture.

- Pe cinstea mea, ai dreptate. S-a întâmplat ceva rău, de vreme ce nu e coasta din apropierea Liverpoolului. Furtuna asta cred că ne-a aruncat la mile depărtare de locul unde trebuia să ajungem.

Brusc, se auzi sirena, oameni strigând şi alergând pe punte. Iahtul fu cuprins de agitaţie.

- Ne-am lovit de stânci! gemu David. Trebuie neapărat să luăm barca de salvare. Cu mare greutate ajunseră pe punte unde echipajul striga, căpitanul dădea ordine, peste tot era numai zgomot şi haos.

Doamna Ashton se agăţase deznădăjduită de braţul

soţului ei.

Viola înţelese instantaneu că mii de lire vor fi pierdute în apele îngheţate ale mării.

Căpitanul Howard se apropie repede de ei.

- Stăpâne, lady Viola, îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar ne-am lovit de nişte stânci, iahtul a căpătat găuri în mai multe locuri. Din fericire, oamenii de pe ţărm ne-au văzut. Au semnalizat cu lanterna. Luăm apă. Ar trebui să folosim bărcile de salvare.

- Cred că e mai înţelept să aşteptăm până când vine o barcă mai mare de la ţărm.

Viola se agăţă cu mâinile de balustradă şi zări în depărtare câteva lumini care se apropiau.

- Urmăm sfatul tău, căpitane Howard, zise David. Se pare că nu suntem foarte departe de ţărm. Cum de s-a petrecut una ca asta?

Căpitanul era abătut.

- Habar nu am, stăpâne, dar vă asigur că voi face tot ce-mi stă în putinţă să aflu. Scuzaţi-mă acum, dar trebuie să mă ocup de ceilalţi pasageri.

Viola auzi strigăte dinspre apă, undeva foarte aproape. Zări o barcă la care vâslea cu putere un bărbat cu părul roşcat.

- Trebuie să săriţi imediat, le porunci el. Vaporul a început să se scufunde.

- David, sari tu mai întâi.

A

- In niciun caz. Sari tu, Viola! Sunt în spatele tău. Viola se răsuci, îşi luă avânt şi se aruncă spre bărbatul

din barcă. Nişte braţe puternice o prinseră şi o ţinură strâns la piept.

- Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

Ridică ochii să-l privească pe salvatorul ei şi i se tăie respiraţia. Recunoscu imediat faţa dârză şi întunecată a lui Robert, duce de Glentorran.

Capitolul 3

-Tu!

Robert, duce de Glentorran, se uită la chipul care-i bântuia visele de luni de zile. Aceiaşi ochi albaştri şi aceleaşi buze cu contur perfect.

Chiar dacă părul căpătase o nuanţă mai închisă din pricina apei mării, ar fi recunoscut-o oriunde.

A

- înălţimea Voastră!

Vocea Violei era ca o şoaptă. O vreme se priviră îndelung. Ducele clătină din cap.

- Vorbim mai târziu, zise el, dându-i drumul şi ajutându-l pe David să urce. Acesta tremura din toate membrele şi părea foarte bolnav. Câţi au mai rămas la

bord?

- Căpitanul şi câţiva membri ai echipajului său.

A

In clipa aceea apăru o altă barcă, iar ducele strigă ceva oamenilor într-o limbă necunoscută. Se întoarse spre ea şi-i explică:

- II vor duce pe căpitan şi pe tovarăşii săi într-un loc sigur. La ţărm, Fergus! La castel, nu în port. Cât de repede poţi. Vicontele trebuie să ajungă cât mai repede la căldură.

- Nu mai e viconte, murmură Viola. Tata a murit, iar David e acum conte de Northcombe.

Ducele încuviinţă.

- Condoleanţele mele, lady Viola. Dar oricare i-ar fi titlul, trebuie să ajungă cât se poate de repede la căldură şi să fie îngrijit de un medic. De ce i-ai îngăduit să călătorească în starea asta?

Reproşul din vocea lui o făcu să ridice capul.

Oare bărbatul acesta găsea întotdeauna ceva greşit la ea? Ea, măcar, nu încerca să se căsătorească pentru bani.

- Credeam că acum, la sfârşitul lui mai, marea va fi calmă. David tocmai s-a vindecat de pneumonie. Medicul nostru din America spunea că poate să călătorească. Din păcate, în ultimele zile se pare că s-a îmbolnăvit din nou.

Se aplecă asupra fratelui ei geamăn, încercând să-l protejeze de ploaie.

Haina ei rămăsese pe iahtul care se scufunda, la fel ca toate celelalte haine şi bunuri. Bine că măcar erau în siguranţă.

Peste cinci minute, David era ajutat să coboare din barcă.

- Te descurci, lady Viola? o întrebă ducele.

- Sigur că da. Aveţi grijă de David.

După ce urcară scările, Viola ridică ochii şi rămase cu răsuflarea tăiată. în faţa ei se înălţa castelul Glentorran.

- Ce minunat!

Cuvintele îi ieşiră de pe buze fără să vrea.

- E nespus de frumos!

Chipul încordat al ducelui se mai destinse.

Era ciudat că vorbele ei îi confereau o asemenea stare de confort.

- Mda... e un loc pe cinste. Vei avea suficient timp să-l explorezi. A, uite-o pe sora mea!

Lady Margaret Glentorran venea în grabă spre ei.

-Am prevenit-o deja pe doamna Livesey... trebuie să pregătim nişte paturi şi... o, Doamne! E David. Adică, lordul Powell şi lady Viola,

- Cu siguranţă, Meg. Deocamdată, explicaţiile şi întrebările trebuie să aştepte. Acest tânăr nu se simte bine. Te rog să te întorci în casă şi să-l trimiţi pe Euan după medic.

Lady Margaret şovăi câteva clipe, dar până la urmă se supuse fratelui şi se îndepărtă.

După ce străbătură mai multe coridoare, ajunseră în holul cel mare, unde Margaret şi o femeie cu părul alb îi aşteptau.

- O, bietul tânăr. Fergus, du-l imediat în camera verde. Lady Margaret îţi va arăta calea. Am trimis după doctor, şi va sosi imediat şi nişte mâncare caldă.

- Mulţumesc, doamnă Livesey. Fergus, du-l cu grijă sus! Lady Viola, dumneaei este menajera noastră, doamna Dorcas Livesey. La fel cum au fost mama şi bunica ei.

- Bine aţi venit! Am pregătit şi pentru dumneavoastră o cameră, lângă aceea a fratelui dumneavoastră. Am făcut şi focul, întrucât în Scoţia e frig chiar şi la începutul verii. Binevoiţi şi urmaţi-mă. Trebuie neapărat să vă schimbaţi. Sunteţi udă leoarcă.

- Eu îl aştept pe doctor, spuse ducele. Mă tem că nu prea avem personal, adăugă el când văzu surprinderea de pe chipul ei.

- NU am vrea să vă fim povară.

- Prostii! Nu voi permite nimănui să spună că la Glentorran nu a avut parte de ospitalitate.

Viola făcu o uşoară plecăciune de recunoştinţă şi o urmă pe menajeră.

Camera în care fu poftită era mai degrabă mică, demodată. Viola îşi scoase hainele ude şi se înfăşură într-un capot pe care îl găsi pe pat.

A

îşi despleti părul şi începu să-l usuce cu ajutorul unui prosop, după care se prăbuşi într-un fotoliu şi-şi îngropă faţa în mâini.

Uşurarea că erau în siguranţă şi că se ocupa cineva şi de David aşa cum se cuvine, o făcu să adoarmă imediat.

Se trezi peste câteva ore, întremată.

Probabil intrase cineva cât timp dormise, întrucât la căpătâiul patului se afla o lampă cu ulei. Se sculă, se înfăşură în capot şi ieşi pe hol.

- Lady Viola, te-ai trezit! Dumnealui este doctorul Monroe. L-a examinat pe David.

- Bună seara, domnule doctor. Cum se simte David?

Mi-am făcut griji în privinţa lui.

Doctorul o privi cu şiretenie.

- Bună seara, lady Viola. Ei bine, fratele dumitale nu e atât de zdravăn cum ar trebui să fie un bărbat de vârsta domniei sale.

- Dar mai e în pericol? întrebă ea, simţindu-se vinovată.

Dacă i se va întâmpla ceva fratelui ei, nu şi-o va putea ierta niciodată. Ar fi trebuit să stea mai mult timp în America, până când şi-ar fi revenit complet.

Numai dorinţa de a scăpa de Lewis şi de repetatele lui cereri în căsătorie o determinaseră să ia hotărârea de a pleca într-o asemenea grabă.

- Nu vă faceţi griji, lady. Cu o îngrijire bună şi hrană din belşug, îşi va reveni. Dar va trebui să stea la căldură şi într-un loc liniştit câteva săptămâni. Altminteri, nu răspund pentru el.

Viola îşi muşcă buzele.

- Dar trebuie să ne întoarcem la Londra. Nu mai putem rămâne aici, în Scoţia. Nu avem decât hainele de pe noi, niciun ban, nimic.

Doctorul Monroe îşi luă geanta neagră şi o privi peste ochelari.

- Credeam că m-am făcut înţeles, lady Viola, dar o voi spune încă o dată. Fratele dumitale nu trebuie să plece de la castel cel puţin o lună de-acum înainte. Cu asta, am spus totul. Vă urez noapte bună. Plec, dar voi reveni peste câteva zile să-l reexaminez.

Viola o privi neputincioasă pe lady Margaret în timp ce medicul se făcea nevăzut.

- E îngrozitor! Cum să abuzăm de ospitalitatea fratelui tău atâta vreme?

Pe chipul ladyei Margaret se citea nelinişte.

- Nu e nicio problemă. Sunt ferm convinsă că Robert ar fi şocat să te audă vorbind astfel.

Viola îşi simţea capul vâjâind.

Ştia că lady Margaret avea dreptate, dar cum să stea sub acelaşi acoperiş cu ducele, având în vedere condiţiile în care se despărţiseră la Londra?

-Lady Viola...

- O, te rog să-mi spui Viola.

Lady Margaret roşi.

- Mulţumesc. Aici, toată lumea îmi spune Meg. Margaret părea un nume aşa de lung când eram mică. Tocmai voiam să sugerez că nu are rost să-ţi faci griji în privinţa hainelor. Deşi eşti puţin mai înaltă decât mine, sunt sigură că nu va fi nicio problemă să adaptăm câteva din rochiile mele, încât să ţi se potrivească. Ştiu că

Robert are o mulţime de kilturi. Când fratele tău se va putea deplasa, sunt sigură că va arăta foarte bine într-un kilt.

Viola zâmbi în sinea ei, imaginându-şi figura îngrozită a fratelui ei când va fi nevoit să poarte ceea ce el va considera că este o fustă.

- Doamna Livesey îl veghează acum pe fratele tău, dar probabil doreşti să-l vezi imediat. Eu mă duc să-ţi caut haine pentru mâine. Am aranjat să ţi se aducă masa în dormitor. Sunt sigură că nu doreşti să iei cina într-un cadru formal.

Viola îi mulţumi din adâncul sufletului, impresionată.

La prima vedere, lady Margaret părea o fiinţă firavă, dar nici vorbă de aşa ceva.

Intră în camera lui David cu capul vâjâind. Era limpede că vor fi nevoiţi să stea în Scoţia cel puţin o lună.

Viola habar nu avea cum va reacţiona ducele când va afla această veste.

A

In dimineaţa zilei următoare, un aer rece pătrunse pe fereastra camerei Violei.

Se trezi într-o dispoziţie sufletească mai bună, sări din pat şi se duse la fereastră, să privească peisajul care se prezenta în faţa ochilor ei.

Furtuna din ziua anterioară trecuse, iar cerul era limpede. Intr-o parte, se vedea pământul lăsat neîngrijit şi necultivat care conducea spre munţi, în partea cealaltă se vedea marea. Acolo, la câţiva metri depărtare de plajă erau probabil stâncile de care se lovise iahtul. Nici urmă de epavă de vas, ca şi cum accidentul nici nu s-ar fi produs.

Revenind în cameră, găsi haine care i se potriveau perfect. Era clar că pe timpul nopţii cineva muncise, nu glumă!

După ce se încălţă, se grăbi să afle ce face fratele ei. Deschise cu mare precauţie uşa de la dormitorul acestuia şi descoperi că David dormea dus.

Doamna Livesey stătea pe un scaun, lângă pat. Şi ea moţăia.

David era în continuare palid, dar respira liniştit faţă de ziua precedentă.

Ieşi în vârful picioarelor din odaie şi se îndreptă spre holul cel mare.

Uşa din faţă, masivă şi intimidantă, era întredeschisă, iar Viola nu rezistă tentaţiei de a ieşi să respire puţin aer curat.

Minunăţiile din grădină o făcură să exclame, încântată:

- O, ce privelişte minunată!

- Mă bucur că îţi place.

Viola se răsuci pe călcâie.

Ducele de Glentorran stătea în spatele ei, un zâmbet larg luminându-i chipul altminteri încruntat.

- Bună dimineaţa, lady Viola. Sper că ai dormit bine.

- Mulţumesc, înălţimea Voastră. într-adevăr, aşa este.

- Şi fratele tău? NU am avut încă ocazia să vorbesc cu doamna Livesey.

- Doarme în continuare, dar mi se pare că arată mai

A

bine. îmi pare rău că suntem nevoiţi să abuzăm de ospitalitatea dumneavoastră. Aş fi aranjat să plecăm chiar astăzi la Londra, dar doctorul m-a asigurat că...

Ducele ridică mâna.

- Opreşte-te! Nu vreau să mai aud un singur cuvânt. Sunt încântat să vă fiu de ajutor. Iar Meg e cu siguranţă bucuroasă de reîntâlnirea cu fratele tău. Aş fi vrut ca aceasta să se petreacă în împrejurări mai favorabile.

- A apărut vreo veste despre ceilalţi călători şi restul

echipajului?

- Aseară, foarte târziu, am primit un mesaj din sat. Slavă Cerului, sunt toţi foarte bine. Căpitanul şi oamenii lui trebuie să raporteze cele întâmplate la Glasgow. Ceilalţi pleacă la Londra chiar astăzi, dacă nu mă înşel.

- O, ce uşurare!

- Vrei să te plimbi puţin înainte de micul dejun? Castelul se vede foarte bine de pe vâlceaua de acolo.

Viola încuviinţă, aşa că se îndreptară amândoi printre straturile de flori şi copacii înfloriţi.

Tânăra se încruntă când văzu lalelele şi trandafirii care încercau să răzbească printre buruieni.

Ducele observă expresia întipărită pe chipul ei.

- Da, mă tem că grădina a ajuns într-o stare groaznică în ultima vreme. Meg încearcă să se descurce - are şi o grădină de zarzavaturi dincolo de grajduri - dar grădina de flori era cea mai mare mândrie a mamei noastre. Nu suntem experţi, iar bătrânul nostru grădinar nu-şi mai vede capul de treabă. Mă tem că Glentorran trăieşte vremuri grele. Nu-mi pot permite să păstrez un person¬al de patru sau cinci oameni care să lucreze în grădină.

Viola tocmai voia să comenteze cât de greu este să administrezi o moşie aşa de mare, dar ducele continuă:

- Trebuie să-mi cer scuze, lady Viola.

Comportamentul meu la Londra, când ne-am cunoscut, nu a fost tocmai acela al unui gentleman.

- O, aproape am uitat! S-au petrecut atâtea, de atunci. Ştii, tatăl meu...

- Buna ta prietenă, Charlotte Brent, mi-a spus fără drept de apel la o zi după aceea că tu şi cu fratele tău vă aflaţi în aceeaşi situaţie ca mine şi Meg. Doi fraţi şi surori în vremuri de restrişte. Mi-a explicat până şi faptul că rochia şi lanţul de la gât erau împrumutate.

Râse ecurt.

- Dacă ai fi posedat un asemenea safir, probabil te-aş fi rugat să mi-l dai drept gaj pentru bancheri, ca să-mi permit un împrumut.

Fata îl privi cu coada ochiului. Erau la mii de kilometri depărtare de sala de bal de la Londra. Ducele fluieră după câini.

Chiar dacă situaţia ei şi a lui David se schimbase radical, viaţa rămăsese la fel de dificilă pentru duce.

Cum să-i spună despre norocul care dăduse peste ei? Că ea şi cu contele de Northcombe erau acum putred de bogaţi?

Şi că îşi putea cumpăra mai multe lănţişoare cu safire, dacă dorea.

„Dar trebuie să-i spui!" se revolta o voce interioară.

„Nu poţi trăi sub acoperişul lui prefăcându-te. Ar însemna să îl păcăleşti".

Dar când vruu să deschidă gura şi să vorbească, ducele o prinse de braţ.

- Uite! Nu e cea mai frumoasă privelişte pe care ai văzut-o vreodată?

Viola făcu ochii mari de uimire.

- Te lasă, într-adevăr, fără respiraţie. Cred că eşti foarte mândru de castel.

Castel care, având ca fundal marea, părea desprins dintr-o carte cu poveşti.

Ducele îşi trecu mâna prin păr.

- Când suntem mici, suntem învăţaţi că mândria nu e un lucru bun. însă eu sunt mândru de ţara şi de pământul meu. Ducii de Glentorran sunt aici de secole. Voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a păstra castelul intact, ca să-l transmit urmaşilor. E o datorie sacră.

Viola îşi ţinu respiraţia.

îşi aminti brusc vorbele Charlottei, potrivit cărora ducele vâna o soţie bogată, că trebuia să se căsătorească pentru bani, ca să salveze Glentorran.

Iar ea îşi dorea ca ducele s-o placă pentru ea însăşi, nu pentru ceea ce avea.

Şi cum ar putea afla părerea lui sinceră despre ea, dacă descoperea că e bogată? Nu l-ar crede, dacă i-ar spune că nu îi acordă atenţie pentru banii ei.

Se întoarseră pentru micul dejun, iar ea se întrebă dacă David se trezise şi putea primi vizitatori.

Ştia că erau nevoiţi să rămână aici timp de o lună, până când fratele ei se va simţi suficient de bine încât să poată călători.

Trebuia neapărat să discute cu David înainte de a-l revedea pe duce. Trebuia să-l prevină că nu trebuie în niciun caz să aducă vorba despre viaţa lor din America.

Nu, David trebuia să jure că va păstra tăcerea cu privire la averea pe care o dobândiseră.

Capitolul 4

Viola părăsi camera fratelui ei şi se grăbi să ajungă într-a ei, ca să se schimbe şi să se pregătească pentru micul dejun.

Din fericire, David era treaz când intrase în camera lui.

Doamna Livesey tocmai ieşea cu tava pe care se aflau resturile de la micul dejun pe care i-l servise lui David.

A

Ii spusese că David trecuse cu bine peste noaptea anterioară şi că febra nu mai era la fel de ridicată. Mâncase puţin, ceea ce era un semn mai mult decât îmbucurător pentru recuperarea lui.

David se arătase circumspect faţă de propunerea surorii sale de a păstra taina averii lor fabuloase. Nu înţelegea de ce ţinea morţiş ca ducele să nu afle de bogăţia lor.

- Nu vreau să mint pe nimeni, cu atât mai puţin pe Meg, insistase el. Nu pot s-o fac, Viola.

- Nici prin gând nu-mi trece să-ţi cer să minţi, îi replicase ea cu fermitate, dar poate ar fi bine dacă nu ai aborda deloc subiectul banilor. Există o mulţime de alte lucruri despre care puteţi discuta. La urma urmei, nu e deloc normal să spui unei persoane pe care de-abia o cunoşti care e starea finanţelor familiei tale.

David se încruntă.

Deşi era slăbit şi bolnav, simţea că această chestiune conta mult pentru Viola.

Până la urmă acceptase, dar îi stătea pe limbă să-i spună surorii sale că avea senzaţia că o cunoaşte pe lady Margaret de o viaţă.

Pe de altă parte, era convins că Viola nu l-ar fi înţeles.

Luară micul dejun într-o cameră aflată în aripa estică, la fel de jalnică precum era restul castelului.

Ducele şi cu sora lui îşi beau cafeaua şi citeau ziarele sosite cu poşta.

- Presupun că fratele tău se simte mai bine, nu?

- Da, sunt ferm convinsă că după câteva zile de

odihnă se va însănătoşi complet.

Lady Margaret ridică privirea şi spuse:

- Trebuie să fim foarte atenţi să nu aibă o altă cădere. Doctorul Monroe a fost foarte clar în această privinţă: David nu trebuie să forţeze lucrurile.

Viola se servi cu pâine din coş şi întinse miere pe o felie.

- E făcută de noi, o informă ducele. Iţi place, lady Viola?

A

- Da, înălţimea Voastră. Miroase frumos şi e bună la gust.

- Mă întrebam dacă nu doreşti să vezi mai mult din moşia Glentorran în această dimineaţă... Presupun că eşti o bună călăreaţă.

Viola zâmbi şi încuviinţă.

Deşi fuseseră săraci, tatăl ei insistase să ia lecţii de echitaţie de la o vârstă fragedă.

- Te rog să mă scuzi acum, dar vreau să-ţi pregătesc un cal pentru plimbare. E bine să ne întâlnim la ora unsprezece?

Viola râse.

- Atâta timp cât lady Margaret îmi găseşte un costum potrivit, voi fi încântată.

- O, spune-mi Meg! Parcă ne înţelesesem în această

privinţă, nu? Lady Margaret pare aşa de formal.

Ducele se opri în pragul uşii şi adăugă:

- Iar eu sunt Robert. Astfel, lucrurile vor fi mai uşoare pentru noi toţi. Nu sunt deloc protocolar.

Lady Margaret zâmbi când văzu expresia de pe chipul Violei la plecarea fratelui ei.

- Robert e foarte deschis când vine vorba de tilul pe care îl poartă. Pretinde că un duce trebuie să câştige respectul celorlalţi, nu să se comporte ca şi cum i s-ar cuveni.

Viola încuviinţă, dându-şi seama cu surprindere că era de acord cu roşcata scoţiancă.

- Dacă ai terminat masa, să mergem sus, să-ţi caut ceva potrivit să călăreşti. Slavă Cerului că avem cam aceleaşi dimensiuni!

Pe când străbăteau coridorul, apăru doamna Livesey.

- O, lady Viola, căpitanul Howard e în camera de zi. Vrea să vă vorbească.

- O, da! Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu ceilalţi pasageri. Scuză-mă, Meg!

- Sigur. Mă duc să văd ce am prin dulap. Dacă veţi rămâne mai multe zile, e nevoie de mai multe haine.

Viola se grăbi să ajungă în camera de zi, unde căpitanul Howard stătea cu spatele la fereastră, cufundat

în gânduri.

- Mă bucur să te văd teafăr, căpitane! Cum se simt ceilalţi pasageri, domnul şi doamna Ashton? Am fost înştiinţaţi că sunt bine, dar şi-au revenit după cele petrecute? Şi ce vei face fără frumosul dumitale iaht?

Căpitanul Howard, un american în vârstă, zâmbi. Trăsăturile chipului i se îmblânziră la vederea acestei englezoaice, atât de fermecătoare şi de atentă în timpul călătoriei.

- Am scăpat cu toţii nevătămaţi, mulţumesc. Domnul şi doamna Ashton, ca şi personalul lor, sunt în drum spre Londra. Eu şi cu membrii echipajului plecăm spre Glasgow. Domnul Van Ashton

trebuie să ia legătura cu cei care au asigurat iahtul, dar mi-a spus că îndată ce îşi va permite, va achiziţiona un alt iaht. îi aşteptăm instrucţiunile.

- O, ce veste bună! Spuneţi-mi, s-a mai salvat ceva din naufragiu?

Căpitanul Howard se încruntă.

- Câteva cutii cu marfă, vreo două valize şi cam atât. Aproape totul a fost pierdut.

Viola încercă să-şi păstreze curajul.

- E trist, dar nu erau decât bunuri materiale. Nimeni nu şi-a pierdut viaţa. E lucrul cel mai important. Astăzi îi scriu verişoarei mele, domnişoara Matthews, ca să-i spun ce s-a întâmplat. E o femeie în vârstă şi nu aş vrea s-o alarmez, dar e important să ştie că suntem teferi şi în siguranţă.

Cutele de pe fruntea căpitanului se adânciră.

Nu era sigur dacă trebuie sau nu să dea glas propriilor temeri acestei fete încântătoare, dar dacă rămânea în Scoţia, trebuia avertizată.

- Lady Viola, ţi-ai pus oare întrebarea cum de s-a izbit iahtul de acele stânci?

Viola clătină din cap.

- Credeam că din cauza furtunii, a vântului puternic.

- Probabil aşa va suna versiunea oficială, dar oamenii mei spun că au fost induşi în eroare de lumina pe care au văzut-o...

- Dar nu e cu putinţă! Ar însemna că...

Căpitanul Howard clătină din cap cu tristeţe.

- Da... înseamnă piraţi. Oameni care ne-au atras în mod deliberat spre stânci, aşa încât să poată fura încărcătura de pe iaht.

- Nu pot să cred. Suntem în anul 1904, căpitane Howard. Asemenea lucruri nu se mai întâmplă.

- Teoretic, aşa e. Dar se mai întâmplă. Până acum, nu am mai auzit ca aşa ceva să se petreacă în Scoţia, dar

oamenii mei sunt siguri că au văzut o lumină.

Nu ştia cum să-l convingă de raţionamentul lui greşit. In sinea ei, era convinsă că paznicul adormise şi nu-şi dăduse seama cât de departe îi dusese furtuna.

A

In plus, bănuia, după ce îl auzise pe tatăl ei discutând cu cineva despre acest subiect, că domnul Van Ashton nu va primi întreaga sumă care i se cuvenea drept despăgubire.

Dar dacă dreptatea era de partea căpitanului? Un asemenea gând o făcu să se înfioare.

Ar fi însemnat că o persoană de pe moşia Glentorran atrăsese cu bună-ştiinţă ambarcaţiunea în acel naufragiu, nepăsându-i că pune vieţile călătorilor în pericol.

- Ce vreau să vă spun, este că trebuie să fiţi cu ochii în patru cât timp staţi în Scoţia. Fiţi circumspectă, iar dacă vedeţi ceva care să confirme suspiciunile mele, adresaţi-vă imediat autorităţilor. Acum, trebuie să plec. La revedere şi transmiteţi salutările mele fratelui dumneavoastră.

După ce îl privi plecând, Viola urcă şi se opri în faţa uşii camerei fratelui său. Ezită, neştiind dacă trebuie sau nu să intre, ca să-i spună adevărul.

Dinăuntru se auzea vocea lui Meg. Dacă ar fi aflat, Meg l-ar fi informat imediat pe fratele ei.

Dintr-un motiv pe care nu şi-l explica prea bine, Viola nu voia ca ducele să ştie că există o problemă pe proprietatea lui.

Se strecură în propriul dormitor şi se schimbă în costumul de călărie care fusese pus pe pat. Decise că era mai bine să nu-şi facă griji în mod inutil.

„La urma urmei, căpitanul a trecut printr-o experienţă traumatizantă. Şi-a pierdut vasul, iar toată lumea va da vina pe el. Probabil că echipajul va încerca să-l salveze. Pe el şi pe ei. Da, asta era".

„Mda, piraţi! în vremea noastră! Ce prostie!"

Ieşi din castel, o luă pe nişte alei şi-l găsi pe duce, care o aştepta, stând de vorbă cu grăjdarul-şef.

Doi cai erau gata înşăuaţi.

- Viola! exclamă ducele, întorcându-se spre ea. Am recunoscut imediat costumul, deşi Meg nu prea s-a mai plimbat în ultima vreme. El e Stewart McAndrew. Stuart îl ajuta pe fratele lui, Angus, la grădinărit, iar acum dă o mână de ajutor la îngrijirea cailor care ne-au mai rămas. Stuart, dumneaei e lady Viola Northcombe care după cum ai aflat deja, a fost salvată de pe mare împreună cu fratele ei, contele.

- Domnule McAndrew!

- Lady Viola, bucuros să vă cunosc. Sper că sunteţi

bine.

- Da, totul e în regulă. Lucrurile s-au petrecut aşa de repede, încât nu prea am avut timp să mă sperii.

- Aşa e. Lucrurile de genul ăsta se petrec foarte repede.

Viola tocmai voia să-l întrebe ce înţelege prin asta, dar ducele interveni.

- Hai să te ajut să te urci şi să plecăm! Pe calul tău îl cheamă Bonnie. Nu ne-au mai rămas decât trei cai.

După ce ea se sui în şa, bărbatul făcu la fel, înclină uşor capul în faţa grăjdarului în semn de rămas-bun, după care porniră spre câmpuri.

Viola se relaxă, bucurându-se de briza mării. După timp, îl întrebă pe duce:

- Tot pământul ăsta e al tău?

- Da. După cum vezi, nu e într-o stare grozavă. Nu e bine întreţinut. Când trăia bunicul, totul era curăţat de buruieni şi îngrijit cum se cuvine. Să-l fi cunoscut pe Angus...

Discutară un timp despre vremurile bune de altădată, iar timpul trecu pe nesimţite.

- Mi-ar fi plăcut să trăiesc într-un asemenea loc, cu asemenea privelişti extraordinare.

- Sunt magnifice acum, dar iarna, când vine zăpada, toate aceste întinderi sunt reci. Tot frumoase, dar mortale.

- O, iată nişte oi!

- Aşa e. Majoritatea banilor pe care-i strângem vin de la oierit, de la lână. Din fericire pentru oi, stilul de viaţă pe care îl duc nu le fac bune de mâncat. Transhumanţa le schimbă carnea, care devine foarte dură, greu de mâncat. Dacă vei sta mai mult la Glentorran, îi vei cunoaşte pe câţiva dintre ciobani. Au legile lor, dar sunt oameni de treabă.

Viola ezită, să nu facă vreo remarcă jignitoare, dar în cele din urmă nu se putu împiedica să întrebe:

- Deşi nu mă priveşte, am auzit că Glentorran nu o duce prea bine.

Ducele nu-i răspunse imediat, ocupat să-şi ţină în frâu calul nărăvaş.

- Pentru cineva aflat în aceeaşi situaţie, este destul de evident. Personal puţin, mâncare simplă, starea castelului şi a pământului... Da, Viola, tu şi cu fratele tău înţelegeţi de bună seamă situaţia Glentorranului. Tatăl meu... mă rog, nu e bine să vorbeşti de rău despre un mort. Vreau numai să spun că am fost nevoit să achit multe datorii când am moştenit titlul. Pentru unele din ele mai plătesc şi acum.

- Tatăl meu, zuse Viola, a alergat toată viaţa să-şi împlinească visurile. Iar asta cere bani. David şi cu mine nu am dus lipsa hranei sau a unui acoperiş deasupra capului, dar viaţa noastră ar fi fost mult mai uşoară dacă ar fi rămas acasă.

Ducele scoase un oftat.

- Mi-ar fi fost mult mai uşor să accept situaţia dacă tata ar fi avut visul de a transforma Glentorran într-un loc mai bun, într-un castel de vis. Dar aproape nu punea

A

piciorul în Scoţia. îşi petrecea vremea jucând la Londra. Şi nu numai castelul a avut de suferit, dar şi oamenii au fost neglijaţi şi au avut de suferit. Ştii că spitalul cel mai apropiat e la peste o sută de mile depărtare? Mulţi dintre oamenii mei au murit înainte să poată beneficia de serviciile unui medic. Singurul doctor pe care îl avem face tot ce-i stă în putere, dar oamenii sărmani nu-l pot plăti cu peşte şi cu legume. Dacă aş avea bani, aş construi un spital undeva prin apropiere. Un loc unde să fie făcute operaţii, să fie tratate oasele rupte şi să fie salvate vieţi.

Şi fără să mai rostească o vorbă, dădu bice calului. Viola îl urmă îndeaproape.

Marea era acum albastră şi liniştită. Greu de crezut că era aceeaşi mare care înghiţise iahtul cu puţină vreme în

urmă.

- Vezi casele de acolo? Dacă urmezi direcţia aceea, vei vedea portul unde se aduce peştele prins. Face parte tot din moşia Glentorran.

- Iar acelea sunt bărcile care ne-au salvat ieri, nu?

-Da.

- Poate voi avea ocazia să mulţumesc pescarilor.

- Sigur, răspunse el zâmbitor, deşi nu cred că se aşteaptă să primească mulţumiri pentru aşa ceva. Oamenii din satul de pescari sunt firi foarte independente. Dar putem merge la ei.

Se îndreptară la trap spre port.

- Cine a fost bărbatul care ne-a adus pe mine şi pe David la mal?

- O, Fergus. Fergus Lyall. II cunosc de o viaţă. Când eram mic, am locuit cu părinţii şi cu Meg la Edinburgh. Dar cum viaţa de oraş nu mi se potrivea, eram mereu trimis la Glentorran, să stau cu bunicul. Era foarte bătrân şi-i plăcea liniştea din bibliotecă. Eram un sălbatic şi cred că l-am pus la grea încercare. Stăteam numai pe afară, aşa că mi-am făcut foarte repede prieteni în satul pescarilor. Fergus şi cu mine am crescut împreună. Fireşte până am fost trimis la internat.

Viola îl şi vedea cu ochii minţii: un băiat cu păr roşcat şi murdar, alergând de colo până colo pe un căluţ, neavând habar de ce îl aştepta.

Femei cu părul acoperit cu basmale sortau peştele.

A

- îmi plac culorile diferite ale bărcilor, remarcă ea.

A

- In mod tradiţional, fiecare familie îşi vopseşte barca într-o culoare diferită. Să nu mai spui la nimeni, dar să ştii că eu am o slăbiciune pentru roşul aprins. Barca lui Fergus e albastră şi se află la celălalt capăt. Tatăl lui ne-a învăţat să vâslim când eram de-o şchioapă.

- Aţi rămas prieteni? îl întrebă ea.

Ducele chicoti.

A

- O, da! In Scoţia, oamenii se raportează altfel la titluri, Viola. Oi fi eu duce de Glentorran, dar pentru Fergus sunt în continuare Rob, băiatul care nu poate înota la fel de repede ca el. Sunt şi naşul băiatului său, Ian. Am sperat că şi copii noştri vor creşte împreună, dar...

Se opri. Avea faţa întunecată.

- Să nu ne mai gândim la asta! Vreau să ţi-o prezint pe soţia acestuia, Heather. Sunt sigur că va fi încântată să te cunoască.

Cât timp merseră prin sat, oamenii îi salutau, dar în comportamentul lor nu era nimic servil.

Era foarte impresionată, întrucât de obicei servitorii şi chiriaşii se temeau de stăpân. La capătul unui lung şir de căsuţe se afla locul destinaţiei.

- Fergus! Heather! strigă ducele.

Uşa neagră se deschise şi în pragul uşii apăru un bărbat roşcat, care zâmbi larg când îl văzu. Viola îl recunoscu pe cel care înotase alături de duce pentru a-i salva.

Ducele coborî, legă calul şi o ajută pe Viola să coboare.

- Fergus, dă-mi voie să ţi-o prezint pe lady Viola Northcombe. Viola, el este Fergus Lyall.

- îţi mulţumesc foarte mult că ne-ai salvat, zise Viola, strângându-i mâna. Ai fost foarte curajos că ne-ai sărit în ajutor pe o mare atât de zbuciumată.

- O nimica toată, stăpână. Am fost nespus de fericit să vă pot ajuta. Heather! Vino repede! Avem oaspeţi. Ducele şi încă o persoană. Vă rog s-o scuzaţi pe soţia

A

mea. Il culcă pe copil.

Uşa de la intrare se deschise din nou şi o tânără drăguţă, cu tenul fraged, îşi făcu apariţia. Umerii îi erau acoperiţi cu un şal.

Viola întinse mâna, dar habar nu avea ce să spună. Nu-şi putea lua ochii de la broşa cu care era prins şalul.

Mare şi ornată, aceasta strălucea în bătaia soarelui.

Unora li s-ar fi părut lipsită de valoare, dar Viola ştia că situaţia era complet diferită.

Ultima dată când văzuse acel diamant imens, era pe rochia de seară a doamnei Van Ashton.

Capitolul 5

Lady Margaret urcă în grabă treptele de piatră ale castelului şi bătu la uşa camerei lui David.

- Intră, Meg!

Tânăra pătrunse înăuntru şi zâmbi când îl văzu pe David stând într-un fotoliu, aproape de fereastră.

Era în continuare slab şi palid, dar ochii îi străluceau şi era numai zâmbet.

- Cum ţi-ai dat seama că sunt eu?

- Fiecare bate la uşă diferit. Sora mea bate de două ori, doamna Livesey şi cameristele o fac şovăind. Fratele tău bate de trei ori, iar tu...

li

-Da?

- Tu produci o cascadă de mici zgomote. De parcă ai fi o păsărea care cere permisiunea de a intra înăuntru.

Meg chicoti.

- Ce tot spui? Mă rog, e limpede că te simţi mai bine.

- E adevărat. Mulţumesc că aţi avut aşa de bine grijă de mine. Tu şi tot personalul de la castel. Sper ca mâine să cobor. Aş fi vrut să vin chiar în seara asta la cină, dar doamna Livesey s-a supărat foc când am făcut această sugestie.

- Draga de Dorcas Livesey! O cunosc de o viaţă. Recunosc că atunci când eram mică, mi-era teamă de ea, dar acum o cunosc mai bine. Pare un balaur, dar ascunde un suflet de aur.

David încuviinţă.

- A fost bunătatea întruchipată, iar vindecarea mea ar fi fost probabil mai lentă fără iscusinţa ei de a-i îngriji pe

A

oameni. In ultimele două zile, am mâncat mai multă carne decât mi-aş fi închipuit că se va întâmpla vreodată.

Lady Margaret aruncă o privire pe fereastră. în depărtare se zăreau munţii maiestuoşi. Involuntar, tânăra scoase un oftat.

David se încruntă.

- Nu pari în apele tale. S-a întâmplat ceva? Sunt probleme pentru că eu şi cu sora mea stăm aici, la castel?

Tânăra se întoarse spre el şi-l privi cu nelinişte.

- Nu, în niciun caz! Mă bucur că sunteţi aici. Habar nu ai ce grozav este să ai cu cine vorbi, cineva de aceeaşi vârstă care a vizitat ţări străine, a călătorit prin întreaga lume şi a văzut locuri pe care eu nu le voi vedea niciodată.

- NU am călătorit decât în America, şi acolo doar la New York. NU am vizitat cascada Niagara sau Marele Canion, sau altă minunăţie. Iar în această călătorie nu am văzut decât interiorul cabinei în care am stat. Trebuie să recunosc că îmi place să călătoresc prin lume, dar...

- Exact ca mine, nu ai suficienţi bani pentru a realiza o asemenea călătorie, completă lady Margaret. O, înţeleg exact cum te simţi. Uneori, când privesc munţii, nu mai reuşesc să văd frumuseţea acestora, ci numai nişte teminţe care mă ţin captivă.

David îngăimă ceva numai pentru el.

Ce uşor i-ar fi fost să-i spună că are bani. Că şi-ar putea permite să facă de două ori înconjurul lumii fără să simtă vreo lipsă în contul bancar.

Dar promisese Violei că va păstra tăcerea cu privire la averea moştenită de la tatăl lor.

Acum, dorea din toată inima să nu fi făcut o asemenea promisiune.

- Te simţi foarte izolată aici, la Glentorran? o întrebă

el.

- O, te rog să nu mă înţelegi greşit, David! îmi iubesc fratele şi Glentorran, dar tânjesc după lume. Am fost la Glasgow, la Edinburgh şi la Londra. Trei oraşe mari. Dar mie nu-mi plac locurile aglomerate. Vreau să văd deşertul, oceanul, spaţiile vaste din Africa. Dar ştiu că toate astea nu se vor întâmpla niciodată.

David se ridică şi-i luă mâinile.

- Te înţeleg, Meg. Crede-mă! Viola şi-a dorit întotdeauna să locuiască la Londra, să aibă o casă la ţară şi să creeze o grădină ca în poveşti. Iubeşte câinii şi caii şi tot genul de alergări care se fac pe la ţară. Deşi suntem gemeni, nu ţin aşa de mult la viaţa asta agitată. E suficient să-mi dai un carneţel, o cutie cu culori şi o privelişte minunată şi sunt un om fericit. Dar mai presus de orice, mi-ar plăcea să călătoresc. Din punctul ăsta de vedere, cred că semăn cu tata. Nu pot rămâne mult timp într-un loc. Şi eu tânjesc după deşertul arab, după Sahara, după junglele din Borneo, după animale neobişnuite şi flori frumoase.

- Robert mi-a povestit câte ceva despre povestea familiei tale, oftă lady Margaret. Se pare că toţi patru suntem victimele comportamentului neglijent al taţilor

noştri.

David tăcu.

Cutele de pe frunte i se adânciră.

Cum să fie de acord cu această fată?

Toate astea erau adevărate cu un an mai devreme, când se cunoscuseră la balul lui Charlotte Brent.

Pe vreme aceea nu era decât David, vicontele Powell, fără nicio grijă pe lumea asta sau vreun sfaţ în buzunar.

Dar acum era contele de Northcombe, foarte bogatul conte de Northcombe.

Era acum proprietarul unor puţuri de petrol şi al unor companii din Statele Unite. Trebuia să-şi asume noi responsabilităţi.

- Cine ştie, poate lucrurile se vor schimba într-o bună zi, nu?

- Da, poate ne pricopsim cu vreo avere. O ţigancă bătrână a venit la castel de Crăciun şi mi-a spus că mă voi căsători cu un bărbat bogat. Am întrebat-o unde e acest bărbat, iar ea s-a mărginit să

spună că locuieşte peste apă. Dar din câte ştiu, nu există candidaţi în Insulele Hebrides care să mă ceară de soţie.

David chicoti.

- Şi fratelui tău ce i-a spus?

- O, la Robert a fost şi mai grozav. I-a spus că un bărbat de peste mări îi va frânge inima. După cum s-a exprimat şi Robert, nu l-ar fi deranjat ca o femeie să-i frângă inima, dar nu vedea ce anume i-ar putea spune un bărbat încât să-i provoace o asemenea stare sufletească.

David consideră că era mai înţelept să schimbe subiectul.

- Spune-mi, Meg! Dimineaţă, am observat că Viola a fost foarte tăcută, ceva neobişnuit la ea. Am întrebat-o dacă i-a plăcut plimbarea de ieri, cu fratele tău, şi mi-a confirmat. Ai observat cumva ceva neobişnuit la ea aseară,la cină?

Meg păru îngrijorată.

- Acum că ai adus vorba, parcă a fost cam tăcută. Ca şi cum o frământa ceva. Robert a fost chemat undeva, o chestiune care necesita atenţia lui imediată. Viola a refuzat să bea cafea şi s-a retras devreme. Poate nu a fost vorba decât de o reacţie firească, survenită în urma celor petrecute în ultimele zile. La urma urmei, sunteţi naufragiaţi. Aţi scăpat ca prin urechile acului de moarte.

Tânărul conte râse, dar îngrijorarea nu-l părăsi. Era foarte apropiat de sora lui şi ştia că se petrecuse ceva. Ceva care o supărase. Pe de altă parte, nu ştia dacă va rosti vreo vorbă de faţă cu el.

Până una-alta, spera să nu se petreacă nimic neobişnuit câtă vreme vor mai sta aici, la castelul Glentorran.

î|î ^ $

Viola luă micul dejun în dormitor, iar după ce termină, se îmbrăcă repede, îi făcu o scurtă vizită lui David şi ieşi la plimbare în jurul castelului.

Nici ducele, nici sora lui nu veniră la masă, dar o slujnică îi spusese că stăpânul plecase departe, încă de la şase dimineaţa.

Viola aproape nu închisese ochii în noaptea aceea.

Se tot foise, iar în faţa ochilor nu-i apăruse decât broşa de pe şalul lui Heather, broşă pe care doamna Van Ashton o purtase de nenumărate ori în timpul călătoriei peste Atlantic.

„Broşa nu avea cum să supravieţuiască naufragiului", îşi spuse ea. „Chiar dacă doamna Van Ashton o purta în timpul naufragiului - şi sunt sigură că nu o purta - ar fi căzut în ocean şi ar fi fost înghiţită de apă. Mai degrabă, cred că unul dintre naufragiaţi a luat-o în timpul catastrofei, când toată lumea era zăpăcită şi nu ştia încotro s-o ia. Probabil a fost luată de unul dintre pescari. Dar de ce i-a dat-o lui Fergus? E şeful lor? Iar dacă da, el să se afle în spatele naufragiului? Să aibă dreptate căpitanul Howard? Să fi cauzat oamenii locului scufundarea iahtului?"

„Cine ştie, poate că şi în această grădină liniştită pândeau pericole, nu?"

„Dar Fergus este cel mai bun prieten al ducelui. Cum să-l acuze de aşa ceva?"

înţelegea cu această ocazie că ţinea tot mai mult la duce şi că nu l-ar fi putut răni cu supoziţiile ei.

Era limpede ca bună ziua că avea mare încredere în familia Lyall, cu atât mai mult cu cât le botezase copilul.

Cufundată în gânduri, dădu colţul, şi în faţa ochilor ei apăru o frumuseţe de grădină de trandafiri, care chiar dacă nu erau foarte bine îngrijiţi, părând abandonaţi, te încântau.

- Duduie dragă, nu-i aşa că îţi plac florile?

Viola se întoarse şi se trezi în faţa unui bărbat în vârstă, care-i zâmbea.

- Trandafirii aceştia miros nespus de frumos! NU am mai văzut o grădină de trandafiri aşa de frumoasă. Credeam că e greu de crescut asemenea plante în

nordul îndepărtat.

- Angus îţi va spune că poate cultiva flori oriunde.

Viola întoarse capul, uimită, descoperindu-l pe duce.

- Stăpâne! zise grădinarul, făcând o plecăciune.

- Nu acorda atenţie plecăciunii lui Angus McAndrew, Viola. E grădinar la noi încă de pe vremea când tata trăia. El m-a învăţat să pescuiesc, să vânez şi să merg călare. Ba chiar m-a acoperit o dată, când am spart o fereastră.

- Drăcuşorul ăla cu păr roşu era o adevărată pacoste şi vă atrăgea mereu la prostii, din câte-mi amintesc. Iar dumneavoastră eraţi mereu pedepsit, pentru că el fugea, iar dumneavoastră nu aveaţi cum să-o faceţi.

Ducele chicoti.

- Viola, el e Angus McAndrew. Ieri l-ai cunoscut pe fiul lui, Stuart. Angus, ea e lady Viola Northcombe. Ea şi cu fratele ei...

- Da, ştiu... naufragiul... Sunt sigur că sunteţi o persoană de treabă. In plus, vă plac florile.

Viola luă un boboc alb, ale cărui petale erau roz pe margine.

- Ce frumos! Cum reuşiţi să le cultivaţi pe o climă aşa de aspră?

- Angus are mâini de aur.

Grădinarul îi întinse o foarfecă, iar ducele tăie un trandafir special numit "Grace Darling" şi i-l întinse Violei.

- Mulţumesc, şopti ea emoţionată.

Angus recuperă foarfecele mormăi ceva într-o limbă necunoscută şi plecă, râzând în barbă.

- Ce Dumnezeu a spus? întrebă tânăra, căutând cu disperare un subiect de conversaţie.

- Era în dialectul celtic, pe care îl vei auzi adeseori aici, în munţii Scoţiei. Vino, să ne întoarcem la castel. Sunt sigur că vrei să bei ceva rece. Oameni ca Angus McAndrew şi fiul lui ţin Glentorran în viaţă. Au lucrat întotdeauna pentru acest loc. Nu ştiu ce vârstă are bătrânul Angus, dar tatăl lui şi tatăl tatălui său au lucrat la rândul lor pentru Glentorran, iar situaţia este identică în cazul majorităţii familiilor care locuiesc pe moşie. Aşa că înţelegi, mi-e foarte greu să-i abandonez. Am o responsabilitate faţă de ei. Şi nici nu aş avea nevoie de nu ştiu ce sumă imensă.

Viola îl privi cu coada ochiului.

Ar fi vrut să-i spună că nu mai e săracă. Era cât pe ce să rostească adevărul, dar şovăi, convinsă că în acest fel i-ar pierde prietenia.

Ar dispreţui-o că pretinsese a fi săracă şi nu ar mai vedea în ea decât o fiinţă lipsită de moralitate, o persoană care habar nu avea ce înseamnă decenţa sau dreptatea.

- în America, am aflat că oamenii se ghidează după alte reguli, că nu e nevoie să fii putred de bogat, zise ea precaut.

Tare mult şi-ar fi dorit ducele să îi declare cât e de frumoasă. Dar nu exista niciun viitor pentru el şi lady Northcombe. Tot ce i-ar fi putut oferi era sărăcia, iar cu aceasta era deja obişnuită.

Era sigur că un bărbat bogat i-o va lua şi că nu o va mai revedea niciodată. Cu mare greutate, încercă să se concentreze asupra a ceea ce voia să spună.

- Da, există o mulţime de suflete de care trebuie să .am grijă. Cei care locuiesc pe moşie, dar şi pescarii, chiar dacă aceştia se descurcă mai bine, vânzând peşte, pentru a avea din ce trăi. Dar ceilalţi... Dar ajunge! E un subiect prea trist pentru o zi aşa de frumoasă. Cât de curând, mă duc iar la Londra. Sunt sigur că până la urmă bancherii vor găsi pe cineva dornic să investească într-un ducat sărăcit.

Viola nu mai suporta să-l audă vorbind astfel.

îi va spune adevărul despre petrolul din America şi despre banii moşteniţi de la tatăl lor.

Trase adânc aer în piept şi zise:

- Robert...

Dar în clipa aceea, el se îndepărtă şi-i spuse:

Priveşte acolo! Meg vine după noi. Ce mai faci, surioară? Mi-am neglijat cumva îndatoririle? încruntarea de pe fruntea ta nu e de bun augur.

Lady Margaret veni lângă el şi-l sărută pe obraz.

- Era doar domnul Campbell. îngrijorat cum îl ştii de soarta animalelor sale. L-am lăsat în bibliotecă şi i-am spus că plec în căutarea ta. Dar dacă mergem foarte încet, s-ar putea să îşi piardă răbdarea şi să plece.

Ducele oftă adânc.

La întoarcere, nimeni nu mai deschise gura. Şansa de a clarifica situaţia fusese irosită. Trebuia să găsească alta, cât mai curând.

Mai era problema cu Fergus şi broşa cu diamant.

O, Doamne!

Cât de complicată devenise viaţa ei, într-un răstimp atât de scurt!

Capitolul 6

Zorii zilei următoare se arătară mult mai prietenoşi. Cu greu ai fi putut crede că marea, atât de liniştită şi de albastră în acea dimineaţă, putea fi aşa de sălbatică încât să înghită un vapor.

Oamenii de prin partea locului i-ar fi putut spune că aparenţele sunt înşelătoare, că vremea rea apărea mai târziu.

Toată noaptea Viola se perpelise, întrebându-se cum să procedeze, dorind să găsească repede o nouă ocazie de a vorbi cu ducele între patru ochi.

Să-i declare că nu mai era săracă. Nici ea, nici Robert. Că erau posesorii unei averi uriaşe.

- Parcă şi văd ce reacţie va avea! murmură ea. Şi cum să îl învinovăţesc? Eu cum aş reacţiona, dacă rolurile s-ar inversa? Aş avea senzaţia că mi-a fost trădată încrederea.

Totuşi, simţindu-se mai bine pentru că luase o decizie, până la urmă adormise.

După micul dejun, constată cu surprindere că pe cer se strângeau nori grei. Hotărî să-şi petreacă următoarele ceasuri făcând modificări la rochiile pe care i le adusese lady Margaret.

Ducele nu se arătase la micul dejun, aşa încât trase concluzia că părăsise din nou castelul foarte devreme.

Lucra de ceva vreme în salonaş, când uşa se deschise, şi în prag apăru David, îmbrăcat în kilt.

- Grozav! exclamă ea bătând din palme. Te simţi suficient de bine încât să cobori. Eşti sigur că ai procedat corect? Nu cumva te-ai forţat mai mult decât era cazul? Iar kiltul ăsta cred că te-a consumat, nu glumă! De te-ar vedea prietenii tăi din Londra şi din New York!

Tânărul conte se aşeză pe un scaun şi gemu uşor.

- Doamne Dumnezeule! Treptele alea sunt mai abrupte decât am crezut! Probabil vei râde de mine, dar kiltul e confortabil. Mi-aş fi dorit ca picioarele să-mi fie mai puternice. Dar, una peste alta, mă aflu pe cale de însănătoşire. Cred că dacă o ţin aşa, putem pleca la

sfârşitul săptămânii.

- Să plecăm? repetă ea dezolată.

David oftă.

- Ştiu cum te simţi. Şi mie mi-e greu să-mi iau rămas-bun. Dar viaţa merge mai departe. Trebuie să ne întoarcem la Londra şi să ne vedem de ale noastre. Sunt sigur că Robert şi cu Meg le au pe ale lor şi vor să fie singuri. Probabil le subţiem serios proviziile. Dar... înainte de a pleca, vreau să rupem legământul. Vreau să-i vorbesc lui Meg despre schimbarea intervenită în situaţia noastră materială. NU o pot lăsa cu gândul că sunt la fel de sărac ca fratele ei.

Era rândul surorii să se confeseze.

- David, eu trebuie să-i fac mai întâi această mărturisire ducelui.

- îl placi, nu-i aşa? Sau poate mult mai mult de atât, nu?

Viola se îmbujoră la faţă şi privi pe fereastră. Nu voia ca fratele ei să-i vadă durerea.

- Ce tot spui, David? Sigur că îmi place de duce. Robert e un bărbat de treabă, dar ne cunoaştem foarte puţin. Suntem simple cunoştinţe, iar eu un simplu oaspete. Sunt sigură că după ce vom pleca din Scoţia, mă va da uitării.

David vru să protesteze, dar în clipa aceea îşi făcu apariţia Meg, ezitând câteva clipe în pragul uşii.

A

- îmi pare rău... Sper că nu vă deranjez. David, mă bucur să văd că ai ieşit din cameră. Şi îmbrăcat în kilt. Sunt foarte impresionată.

- Bună dimineaţa, Meg! exclamă el, ridicându-se sprinten în picioare, de parcă oboseala amintită mai devreme dispăruse ca prin farmec. Doamna Livesey a găsit carneţelul ăsta vechi pe undeva, iar dacă îmi găseşti un loc frumos, îţi promit că voi înregistra propriile amintiri referitoare la această frumoasă casă.

Lady Margaret se îmbujoră la faţă, iar ochii îi străluceau.

- Mi-ar face plăcere să te ajut. Ploaia s-a oprit la fel de brusc cum a venit, iar soarele a apărut din nou pe cer.

David străbătu odaia şi zise:

- Voi respecta dorinţa ta, Viola, dar numai până mâine.

După plecarea celor doi, Viola de-abia reuşi să-şi reţină lacrimile.

Meg nu avu nevoie decât de o privire ca să înţeleagă că David nu se simţea chiar aşa de bine pe cât pretindea. Era alb la faţă, aşa că se aşeză pe o bancă şi privi spre orizont.

- Mi-aş dori să am un vapor cu care să pot călători, începu David deschizând caietul şi pregătind un creion.

- Spre ţări îndepărtate?

- Da, să văd ţări exotice, cum am visat întotdeauna. Dar nu are rost să visez. în schimb, la sfârşitul săptămânii trebuie să fiu la Londra.

Meg trase adânc aer în piept.

Ştia că îl sâcâia ceva, dar nu ar fi fost prea cutezătoare să-l întrebe? Nu erau totuşi buni prieteni?

- Uneori, mi se pare că viitorul te îngrijorează...

El lăsă creionul şi-i luă mâna.

- Meg, ai încredere în mine? E adevărat că am ceva important să-ţi spun, dar i-am promis Violei că...

Ea îl întrerupse, iritată.

- David, trebuie să faci întotdeauna ce îţi dictează sora ta? Uneori, am impresia că îţi controlează viaţa.

Tânărul conte clătină din cap.

- Nu e adevărat. Sunt de acord că find crescuţi astfel, am ajuns să facem o mulţime de lucruri la fel, dar din multe puncte de vedere suntem complet diferiţi. In cazul de faţă, tăcerea mea se datorează faptului că am făcut o promisiune şi până nu sunt dezlegat de ea, nu am dreptul să vorbesc. Vino mâine dimineaţă în acelaşi loc, dacă ţii morţiş să ştii, iar eu îţi voi spune totul.

Meg roşi.

Cunoştea atât de puţine lucruri despre lume şi mai cu seamă despre bărbaţi.

Să-l încurajeze? Habar nu avea ce va crede fratele ei despre acest comportament.

- Dacă ai soţie şi copii la Londra, cred că ar fi bine să-mi spui acum. Altminteri, voi aştepta până mâine.

îjî >Jî îjî

La castel, Viola terminase de refăcut rochia şi acum nu ştia cum să-şi petreacă restul dimineţii. Aruncă o privire pe fereastră.

Zâmbi când îi zări pe Meg şi pe David stând pe o bancă. Decise că e mai bine să rămână înăuntru, ca nu cumva să-i deranjeze.

I se părea ciudat că fratele ei se simte aşa de bine în prezenţa unei femei, întrucât nu era genul de bărbat care să-şi facă lesne prieteni, preferând să picteze şi să deseneze.

Dar se părea că lady Margaret Glentorran găsise o modalitate de a trece de rezerva lui obişnuită.

Oare ce viitor avea o asemenea legătură?

„Tare mi-e teamă că Meg e la fel de mândră ca fratele ei. îşi va face griji cu privire la faptul că oamenii ar putea crede că nu o interesează decât banii lui David", îşi spuse ea în timp ce hoinărea pe coridoarele castelului. La etajul al doilea, în aripa de miază-noapte, deschise o uşă şi scoase o exclamaţie de încântare când văzu un pian lustruit. Se jucă puţin cu claviatura, ba chiar cântă o melodie pe care o ştia de multă vreme.

- Ai mâini bune.

Se întoarse şi-l văzu în celălalt capăt al coridorului, ascuns vederii, pe ducele de Glentorran.

- Oh, m-am speriat! îmi pare nespus de rău. Te deranjez cumva? Credeam că nu-i nimeni aici.

- NU ai de ce să te scuzi. Chiar mă bucur că nu trebuie să recitesc aceste liste cu tot felul de cifre. Sunt o nimica toată faţă de ziua aceasta atât de frumoasă. Apropo, pianul este al lui Meg. Cântă foarte bine, dar în ultima vreme e cam ocupată cu treburile pe care le are de rezolvat. Nu prea mai are răgaz să exerseze. Trebuie să mărturisesc că sunt surprins să te găsesc înăuntru. Credeam că eşti în grădină sau pe plajă.

Viola roşi. NU avea cum să-i spună că nu voia să îi deranjeze pe Meg şi pe David.

- O voi face mai târziu. Deocamdată, doream să explorez castelul. NU am văzut decât puţin şi nu aş vrea să părăsesc Scoţia fără a-i cunoaşte toată frumuseţea şi surprizele.

El râse. Faţa lui, de obicei încruntată, se destinse.

- Cred că l-ai putea explora luni de zile şi nu i-ai descoperi toate secretele. Mai deunăzi căutam o carte la mansardă şi am descoperit un dulap plin cu picturi. Cu siguranţă, au fost depozitate acolo cu mulţi ani înainte şi uitate cu desăvârşire.

- îţi plac?

Ducele zâmbi.

- Greu de spus. Sunt aşa de murdare şi de prăfuite, încât îmi imaginez că au fost strânse de vreun strămoş de-al meu. Trebuie să i le arăt fratelui tău, într-o seară. Poate îmi va spune cât de vechi sunt.

- Aşadar, castelul are misterele lui. Dar cu tine cum rămâne? Ai vreun secret?

- Eu? întrebă el, surprins. Nu cred în aşa ceva. Aduce numai necazuri şi suferinţă.

- Dar uneori, oamenii nu spun ce ştiu sau ce gândesc, de teamă să nu-i rănească pe cei dragi.

Ducele clătină din cap.

- Eu nu sunt adeptul acestui gen de comportament.

Motoul meu în viaţă este: "Spune adevărul şi învinge îl pe diavol."

Viola tresări.

- Scuză-mă, te rog, dar trebuie să mă pregătesc pentru masa de prânz şi pentru plimbarea pe care mi-am propus s-o fac.

Ducele o prvi îndepărtându-se şi se încruntă.

Oare ce spusese de se schimbase în câteva clipe?

A

- înainte de a pleca, vreau să-ţi spun că diseară pescarii dau o petrecere în sat. Mă întrebam dacă nu ai dori să vii şi tu.

- O petrecere?

Robert zâmbi.

- E vorba de o seară specială, când se cântă cântece scoţiene şi se dansează. Muzica va fi zgomotoasă, dar sunt sigur că îţi va plăcea. L-aş fi invitat şi pe fratele tău, numai că starea lui nu e suficient de bună încât să reziste unei asemenea seri, iar Meg mi-a promis să-i ţină companie.

- Te duci întotdeauna la petrecerile din sat?

- Păi... cred că e de datoria mea să mă arăt interesat de tot ce se petrece pe moşia Glentorran, dar... chiar şi fără acest motiv, tot m-aş duce. O făceam şi când eram mic. Rămânând la bunicul meu foarte multă vreme şi nefiind prea multe motive de distracţie, mă duceam la toate petrecerile tradiţionale scoţiene. De obicei, bunicul îmi citea poveşti sau îmi spunea care va fi viaţa mea când voi moşteni castelul.

- Cam prea mult pentru un biet copil.

A

- intr-adevăr. Numai că îmi plăceau la nebunie poveştile despre strămoşii mei cei răi. Fratele cel mai mic al bunicului a fost trimis în străinătate din pricina comportamentului scandalos pe care îl avea. Poveştile astea se terminau la un moment dat, aşa încât - atunci când puteam - fugeam la prietenul meu, Fergus. îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri magia sărbătorilor. Iar când am crescut, am învăţat şi eu dansurile scoţiene. Sunt foarte diferite de dansurile rafinate de la Londra. Aş vrea să înveţi şi tu un dans scoţian înainte de a pleca din Scoţia. Vei vedea că e foarte simplu.

Viola şovăia.

Ştia că trebuie să refuze. îmbogăţirea lor peste noapte şi faptul că gazdele lor habar nu aveau de această realitate, înrăutăţea situaţia.

în plus, nu luase nicio hotărâre cu privire la problema broşei. Era convinsă că prietenul lui o furase de pe iaht în timpul naufragiului.

Căpitanul Howard era sigur că existau piraţi pe coasta scoţiană. Şi nu era exclus ca Fergus să fie căpetenia acestora.

Era într-o mare dilemă, o dilemă pe care nu ştia cum s-o rezolve.

în pofida acestor îndoieli, ar fi minunat să petreacă seara cu ducele, să vadă lumea cu alţi ochi, o lume care-i plăcea nespus de mult şi în mijlocul căreia ar fi putut trăi fără nicio problemă.

Pe de altă parte, ştia că a doua zi va fi nevoită să-i spună adevărul. Dar în seara aceea voia să petreacă, pentru a avea ce să-şi amintească mai târziu.

- Dacă prezenţa mea e binevenită...

- Sunt convins că oamenii vor fi încântaţi să te vadă acolo. Ca şi mine, de altfel.

O luă de mână, iar căldura care o cuprinse îi spuse Violei că se îndrăgostise iremediabil de Robert, duce de Glentorran.

Un om de onoare care părea că o place.

Dar chiar din clipa când mâinile li se despărţiră, ştia că această iubire era sortită neîmplinirii. Imediat ce-i va spune adevărul, ducele o va dispreţui. Tânjea deja după ziua când va părăsi acest loc.

Capitolul 7

A

In seara aceea, la ora şapte, nori grei se îngrămădiră deasupra munţilor, acoperind luna şi stelele. Viola simţea că ploaia era aproape.

Ducele o aştepta în holul cel mare. Era foarte distins, foarte frumos îmbrăcat.

îi întinse mâna şi-i zâmbi.

- Arăţi minunat! Chiar mă întrebam cum te vei îmbrăca. Uitasem de rochia asta a lui Meg.

- E foarte frumoasă. E cea mai frumoasă rochie pe care am purtat-o vreodată.

Ducele clătină din cap.

- Nu, cea mai frumoasă rochie în care te-am văzut era cea albastră, pe care ai purtat-o la balul Charlottei. Arătai exact ca o prinţesă.

- Pare... foarte rece!

- Doar de neatins, veni replica lui.

Viola se îmbujoră şi-şi îndreptă atenţia spre poneiul înhămat la şaretă.

Stuart McAndrew ţinea căpăstrul unui căluţ cenuşiu care privea curios în jur, ca şi cum voia să înţeleagă de ce se întârzie atât.

- Cu asta mergem la petrecere?

- Da. E puţin de mers, iar diseară s-ar putea să nu ţi se mai pară aşa de amuzant să mergi pe jos. Vei fi obosită după atâta dans.

Ducele mângâie coama căluţului.

- Bolster ne va duce agale la Glentorran. O va face în ritmul lui.

Viola privea împrejur, fermecată de ceea ce vedea. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată la fel de fericită ca în acele momente.

Când într-un târziu ajunseră în sat, începuse să plouă. Un băieţel veni şi luă calul de căpăstru.

Ducele o luă de mână şi intrară împreună în local.

Căldura şi larma dinăuntru erau o schimbare fericită după întunericul şi ploaia de afară. Muzica era vioaie, veselă şi mai multe cupluri dansau deja de mama focului.

- O, ce frumos! exclamă Viola.

Ducele încuviinţă, încântat.

- Mă aşteptam să-ţi placă. Acum, îţi sugerez să laşi şalul şi să dansezi cu mine.

- Dar nu ştiu paşii.

- Vei învăţa repede, o asigură el, cu un zâmbet larg pe faţă.

Probabil aşa arăta când era mic şi fericit, nu apăsat de griji ca acum, reflectă Viola.

- Uite... ia-mă de mână.

Ai încredere în mine?

A

- întotdeauna, zise ea, şi peste câteva secunde se trezi dansând în mijlocul localului.

Sărea şi alerga de colo până colo, chicotind cu celelalte femei care o asigurau că era pe drumul cel bun, că era în locul potrivit la momentul potrivit.

Ducele o privi de mai multe ori în timp ce dansa şi în acele momente, când i se părea nespus de frumoasă, nu-i mai păsa că nu-i poate oferi decât un castel aflat aproape în ruină.

Voia s-o ia de soţie pe lady Viola Northcombe şi era aproape sigur că ea nutrea aceleaşi simţăminte ca şi el.

La castel, David hoinărea prin odăile goale şi prăfuite care aparţinuseră odinioară servitorilor.

- David, ce e cu tine aici? Doamna Livesey mi-a spus unde eşti şi mi-am făcut griji. Nu eşti pe deplin refăcut. Ai fi putut leşina urcând acele trepte.

Meg stătea în pragul uşii de la mansardă şi-l privea cu afecţiune.

- îmi pare rău. Nu voiam să te îngrijorez. Mă plimbam şi mi-am dat seama că Glentorran e un castel mare şi minunat.

Meg râse.

- Asta aşa e, zise ea. Toate odăile de la mansardă depozitează multă istorie. Generaţii întregi şi ilustre ale familiei Glentorran şi-au îngropat bunurile nedorite aici.

David luă un vas hidos de pe o masă şi zise:

- Să fiu sincer, nu ştiu cine şi-ar dori să posede ceva atât de urât.

Meg râse din nou.

A

- In această mansardă, bunicul meu depozita toate

obiectele pe care membrii familiei le aduceau din călătoriile în străinătate. Cred că vasul acesta e din Egipt.

David îl examină cu atenţie.

- Atunci, o fi vreun obiect vechi şi care valorează o avere, şi poate să-l ajute pe fratele tău să salveze moşia.

Ea scoase un oftat şi pipăi cu degetele pictura.

- Nu, din păcate, asemenea minuni nu se întâmplă decât în cărţi. Uite, în dulap mai sunt şi câteva picturi din Italia. Dacă ai fi personaj de roman, te-ai uita la ele şi mi-ai spune că valorează mii şi mii de guinee. Dar noi nu trăim într-un roman, ci în lumea reală. O lume în care vom pierde Glentorran.

David puse jos vasul şi o prinse de umeri. Nu suporta să vadă atâta suferinţă şi atâtea lacrimi pe chipul acestei fete.

- Meg, draga mea Meg. Nu plânge, te rog! O, Meg, ştiu că nu ne cunoaştem de multă vreme, dar trebuie să-ţi mărturisesc că te iubesc. Nu mă aştept să simţi la fel, dar lasă-mă să am grijă de tine.

înclină uşor capul şi o sărută.

Spre marea lui surprindere, ea nu-l respinse, ci-l prinse de umeri şi-i răspunse la sărut.

- O, David! Şi eu te iubesc. Cred că te-am iubit din clipa când m-ai descoperit în ascunzătoarea de la balul

familiei Brent.

- Te căsătoreşti cu mine, draga mea Meg?

- 0, da, David. Da!

El vru s-o sărute din nou, însă ea se eliberă din strânsoare.

- E o prostie. Cum să ne căsătorim? NU ai starea care să-ţi permită să te căsătoreşti, iar eu nu am de unde să fac rost de o zestre.

- Ascultă-mă bine, Meg! Nu dispera! Iţi promit că totul va fi bine. Mâine-seară voi putea să-ţi spun ceva ce îţi va uşura inima şi care ne va arăta amândurora că vom fi împreună pentru totdeauna.

Muzica se opri, iar partenerii se îndreptară spre mese, cerând băuturi răcoritoare.

Ducele îi întinse Violei un pahar cu limonadă făcută în casă şi zâmbi privindu-i obrajii îmbujoraţi şi părul în dezordine.

- După cum vezi, dansul nu e deloc greu, deşi e probabil cam exagerat pentru selecta societate

londoneză.

A

- îmi amintesc cum am dansat împreună la un asemenea bal. Erai mai lipsit de energie decât ai fost în seara asta.

- S-a întâmplat pentru că eram hipnotizat de o pereche de ochi albaştri şi aproape nu mai ştiam cum se dansează valsul. Nici nu puteam să-mi iau ochii de la tine.

A

In ochii lui, Viola văzu o pasiune arzătoare, pasiune pe care visase dintotdeauna s-o vadă în privirea celui ales.

Cuvintele erau practic de prisos.

Ducele înţelese că erau în centrul atenţiei şi că trebuia să găsească un loc liniştit unde să-i mărturisească ce simţea pentru ea.

Luă paharul de limonadă din mâna ei şi-i propuse:

- Hai să mergem să ne plimbăm prin port. Vreau să vorbesc cu tine, iar ce am de spus e numai pentru urechile tale.

Chiar în clipa aceea, un pescar îi făcu semn cu mâna.

- Draga mea, zise exasperat ducele, scuză-mă câteva minute. Se pare că s-a iscat o ceartă între două familii cu privire la denumirea unei bărci. Sunt în stare să ajungă la cuţite. Medierea mea ar putea aduce o aplanare a

conflictului.

Viola încercă să nu se arate foarte dezamăgită.

înţelese că era genul de bărbat care punea pe primul plan îndatoririle. Probabil de aceea îl iubea aşa de mult.

- Sigur că da. înţeleg perfect. Poate ar fi mai bine să alegi tu însuţi numele.

- în cazul ăsta, voi insista ca barca să se numească ,,Lady Viola", îi răspunse el zâmbind larg. Aşteaptă-mă! Nu voi întârzia mult. îţi făgăduiesc.

Tânăra se întoarse la masă şi o găsi pe Heather Lyall servind felii de plăcintă dansatorilor. Pe rochia acesteia strălucea broşa doamnei Van Ashton.

Viola îşi muşcă buza şi-şi spuse că nu avea altceva de făcut decât s-o întrebe pe şleau.

Poate că decizia ei nu era tocmai potrivită, dar cum situaţia i se părea gravă, trebuia să acţioneze.

- Sper că vă simţiţi bine, zise Heather. Ne bucurăm că aţi venit la petrecerea noastră. Ce să mai spuneam de stăpânul Robert, care pare că se simte excelent. In ultima vreme, părea trist şi îngrijorat. Ce face fratele dumneavoastră? Şi-a revenit?

- Aproape.

- Ce bine! Fergus se temea că va muri. Părea aşa de palid şi de bolnav, când a fost salvat din naufragiu. Pot

să-i spun acum că e bine.

- Soţul tău nu e şi el aici? o întrebă Viola, privind de jur-împrejur.

Heather clătină din cap.

- Nu, stăpână. E noaptea când pescuieşte, pentru că e întunecoasă, iar luna lipseşte cu desăvârşire. A plecat în larg acum vreo două ore. Mama are grijă de copil, aşa că am putut veni să mă distrez şi eu puţin.

Se întoarse să dea o plăcintă unui dansator înfometat.

- Vă ispitesc şi pe dumneavoastră. Vreţi?

Viola scutură din cap.

- Nu, mulţumesc, dar arată foarte bine. Heather... cred că pot să-ţi spun Heather... mă întrebam...

Trase adânc aer în piept.

- Văd că porţi o broşă foarte frumoasă.

Heather roşi până în vârful urechilor şi o atinse uşor cu degetele.

- O, cred că unei doamne ca dumneavoastră i se pare fără valoare, dar este un dar de la Fergus şi ţin nespus la el.

Coborî vocea, astfel încât să nu o audă nimeni.

- In ultima vreme, recolta la pescuit a fost foarte săracă, aşa că bani pentru nimicuri de genul ăsta nu prea existau. Probabil a strâns din greu, ca să cumpere

podoaba asta.

Viola îşi muşcă iar buza.

Podoaba nu avea cum să fie cumpărată, aşa încât cel mai probabil fusese furată din bagajele salvate în timpul furtunii.

Era oare bine să facă public acest fapt?

Ce se va întâmpla cu Fergus?

Va fi acuzat de furt şi închis?

Ar fi îngrozitor. Ce s-ar alege de soţie şi de copil?

Pe de altă parte, această broşă fabuloasă nu avea cum să rămână în satul de pescari Glentorran. Era foarte valoroasă şi trebuia înapoiată proprietarei, doamna Van Ashton.

Şi chiar dacă Fergus a găsit broşa, e vinovat că nu a înapoiat-o autorităţilor. Nu arată că el şi ceilalţi pscari sunt piraţi. Aşa îi vedea conştiinţa vinovată a căpitanului Howard.

A

Se îndreptă spre uşă, cufundată în gânduri. In câteva secunde, trecuse de pe culmile fericirii pe cele ale disperării.

îl iubea pe duce, dar era vinovată de două ori: nu numai că-i ascundea adevărul referitor la averea fabuloasă a cărei posesoare era, dar îi distrugea o prietenie care dura din copilărie.

Afară, ploaia încetase, făcând loc unei nopţi răcoroase.

Viola începu să tremure.

Şalul era înăuntru, dar nu avea chef să se întoarcă să-l

ia.

Ridică ochii spre cer. Stelele păreau că strălucesc mult mai puternic decât la Londra. începea să-i placă Scoţia şi ştia că i se va frânge inima când o va părăsi.

De plecat, trebuia să plece.

Auzi voci în depărtare şi trase concluzia că era ducele, care decidea cu privire la denumirea bărcii.

După ce îşi declarase sentimentele faţă de ea, situaţia se complicase peste măsură.

Nu, în seara aceea nu era vreme de asemenea confesiuni. Confesiuni prin care să afle ce li se întâmplase de la prima lor întâlnire, la Londra.

El va decide ce va face, deşi prevedea de pe acum care-i va fi reacţia.

Ducele era un bărbat mândru şi va interpreta reticenţa ei de a-i povesti adevărul ca pe o trădare.

Dar de spus, trebuia să-i spună. înainte de a-i face vreo declaraţie. Era un om onorabil şi măcar atât merita şi el.

Se întoarse şi se îndreptă spre locul unde era priponit poneiul. Băieţelul apăru ca prin farmec.

- Să-l chem pe duce, doamnă?

- Nu. Nu trebuie să-l deranjezi. Când e liber, spune-i că lady Viola s-a simţit foarte obosită şi s-a întors la castel. Sunt sigură că nu-l va deranja să se întoarcă pe jos.

- Să vă conduc? Animalul ăsta e foarte încăpăţânat.

în pofida problemei care o chinuia, Viola zâmbi.

Copilul era firav, dar dorea sincer s-o ajute, calitate

pe care o descoperise la toţi oamenii din Scoţia pe care-i cunoscuse.

- Nu, mulţumesc. Mă descurc singură. Cred că poneiul ştie că merge acasă. Va fi rezonabil, atâta timp cât îl călăuzesc spre castel.

Părăsi destul de repede satul de pescari şi, aşa cum presupusese, Bolster iuţi pasul pe măsură ce se apropiau de castel.

Văzu atât de multe lumini aprinse în castel, încât se miră. Credea că fratele ei şi cu Meg se retrăseseră.

Frica o prinse în ghearele sale. Oare David avusese o altă cădere, se îmbolnăvise din nou? Avea iar febră?

Când coborî din şaretă, Stuart apăru din umbră şi luă calul de căpăstru.

- Aveţi un vizitator, zise acesta, dar pe un ton atât de neprietenos, încât trase concluzia că nu îi plăcea deloc nou-venitul.

- Cine, eu?

- Da, a venit acum vreo două ore. Cred că doamnei Livesey i s-a cerut să pregătească masa pentru el. Bucătăresei nu i-a convenit deloc. în fond, să mănânce toată friptura gătită pentru prânzul de mâine al ducelui.

Viola nu luă în seamă flecăreala servitorului, aşa cum învăţase de când era mică.

Nedumerită, urcă una câte una treptele de la intrarea în castel. Tot ce putea presupune, era că vizitatorul venise de la Londra. Cine ştie, poate fusese trimis de verişoara ei, Edith Matthews, ca să se asigure că ea şi cu David sunt bine, aşa cum îi scrisese în scrisoare.

Peste o jumătate de oră, ducele urca aceleaşi trepte. Ochii şi faţa îi străluceau. De-abia aştepta să stea de vorbă cu Viola. Ţinea în mâini şalul pe care aceasta îl uitase la petrecere.

Zâmbea, întrucât tare mult şi-ar fi dorit s-o vadă mânând căluţul acela încăpăţânat, mândră nevoie mare că poate s-o facă singură.

Dintr-odată, se opri, năucit. Lângă şemineu, era un străin care strângea mâinile Violei în ale sale.

- Bună seara! zise străinul, cu un pronunţat accent american. îmi pare rău că am sosit aşa de târziu, dar ardeam de nerăbdare s-o văd pe lady Viola. Am auzit ce s-a întâmplat în ultima vreme.

- Domnule, sunteţi cu un pas înaintea mea.

Viola întoarse capul spre duce. Era palidă.

- El e Lewis Wilder. Domnul Wilder e un om de afaceri american care ne-a ajutat pe mine şi pe David cât am stat în America.

Lewis Wilder râse cu poftă.

- Om de afaceri? Ai un fel de a vorbi, dulceaţă!

Ducele se încruntă şi strânse cu putere biciul pe

care îl ţinea în mână.

Cum îndrăznea acest bărbat să îi spună Violei "dulceaţă"?

- Sunt partener cu drepturi egale al contelui de Northcombe şi al surorii acestuia, zise Lewis, aparent nepreocupat că ducele nu-i strânsese mâna.

- Habar nu aveam că faceţi afaceri în America, Viola, zise ducele, nedumerit. Are legătură cu răposatul tău

tată?

- Exact. Contele a fost un tip tare norocos. Lady Viola şi fratele ei sunt dintre cei mai bogaţi oameni din Anglia în clipa de faţă.

A

II privi scurt pe ducele cu faţa albă ca varul şi adăugă, dispreţuitor:

- De fapt, sunt sigur că erai conştient de asta.

\

Capitolul 8

Nori întunecaţi planau asupra castelului Glentorran în dimineaţa următoare.

Deasupra munţilor se auzeau din când în când tunete, iar cerul era despicat de fulgere.

Viola privea pe fereastră, dar în loc să vadă peisajul de afară, în faţa ochilor nu-i apărea decât expresia de amărăciune întipărită pe chipul ducelui. Dar aceasta fusese înlocuită repede de masca deplinei politeţi.

Spusese noapte bună şi pentru prima dată de când se cunoşteau, evitase s-o privească în ochi.

Ea încercase zadarnic să-i spună fără cuvinte că-i pare rău, foarte rău, că nu-i mărturisise adevărul.

Dar aşa ceva fusese cu neputinţă.

Ducele se uitase peste umărul ei, într-un punct îndepărtat, făcuse o plecăciune şi ieşise.

Numai Viola era în stare să recunoască povara de pe umerii acestuia, de parcă ar fi purtat toată suferinţa lumii.

- Se pare că tipul ăsta nu e foarte mulţumit de viaţa lui, comentă Lewis Wilder.

- Are multe pe cap.

- Ei bine, presupun că te bucuri să pleci de aici şi să ajungi acasă. Habar nu ai cât m-am bucurat să aud că sunteţi teferi şi sănătoşi.

A

Ii zâmbi cu simpatie, poate suspect de multă după gustul ei. Ultimul lucru de care avea nevoie era o complicaţie cu acest bărbat ciudat.

Lewis Wilder făcu doi paşi înainte, dar când văzu indiferenţa de pe chipul ei, se răzgândi.

- Acum că vă ştiu pe amândoi bine, cred că ar trebui să ne întoarcem la afacerile noastre. Trebuie luate o mulţime de măsuri cu privire la petrolul din Texas.

Viola se prefăcu atentă, dar mintea ei era la duce şi la felul cum acesta îi ocolise privirea.

- Mâine-seară plec la Londra, zise Lewis Wilder. Am închiriat o maşină care să mă ducă la Glasgow, ca să pot lua trenul de mâine dimineaţă. Dacă vreţi, veniţi cu mine!

Viola îngăimă că va trebui să discute cu David, să-l întrebe dacă se simte suficient de bine pentru o asemenea călătorie, deşi ştia - în adâncul sufletului ei - că e pregătit de drum.

La plecare, Lewis Wilder se întoarse şi zise:

- Apropo, lady Viola, căpitanul Howard mi-a spus ceva foarte ciudat: cum că nişte piraţi au atras vaporul spre stânci.

- O simplă bârfă, îi răspunse ea. Echipajul a găsit de cuviinţă că se poate disculpa lansând o asemenea ipoteză. Asta pentru a păcăli firma de asigurări.

Americanul ridică din umeri.

- Nu iese fum fără foc. Când ai nevoie disperată de bani, aşa cum e cazul ducelui, presupun că un atac pirateresc e cât se poate de nimerit.

Viola îl privi îngrozită.

- E îngrozitor ce spui, domnule. Ducele de Glentorran este cel mai onorabil om pe care îl cunosc.

- Cum spui tu, Viola. Mulţi oameni ar considera că a pune ochii pe o fată bogată ca tine e o adevărată lovitură de maestru. Dacă mă întrebi pe mine, cea mai bună soluţie pentru a risipi bârfele este să te căsătoreşti cu un bărbat la fel de bogat ca tine. Şi acum, îţi spun noapte bună. Să-mi spui mâine dimineaţă dacă doriţi să călătoriţi cu mine.

După plecarea lui, Viola se duse la culcare, dar somnul o ocolea.

NU avea stare, tot ce-şi dorea era să se plimbe, dar era cu neputinţă în toiul nopţii. Aşa că rămase în dormitor şi repetă la nesfârşit ce-i va spune ducelui a doua zi.

Î|Î ;jî Î];

Când apărură în sfârşit zorile, Viola coborî la parter, în holul cel mare.

Jenny, slujnica, spăla podeaua, iar când tânăra trecu pe lângă ea făcu o uşoară plecăciune.

- Arăta ca o stafie! îi spuse ea mai târziu bucătăresei. Era albă ca şervetul şi nu mi-a adresat o vorbă. Nu că ar fi fost nepoliticoasă, dar pur şi simplu nu m-a văzut.

Viola intuise unde se afla ducele şi ce anume făcea.

O cămăruţă care servea de oficiu era locul de unde dirija toate problemele moşiei. în felul acesta, muncitorii şi pescarii nu duceau tot noroiul în

bibliotecă.

Viola rămase un timp în faţa uşii, pe deplin conştientă că din clipa aceea toate visele ei se năruiau.

Următoarele minute îi vor pecetlui soarta. Peste câteva zile va părăsi acest castel minunat şi bărbatul pe care îl iubea şi va reveni la Londra, în vâltoarea de acolo şi la o viaţă lipsită de sens.

„Dar vina este numai şi numai a mea", îşi spuse ea cu tristeţe. ,,Nu-l pot învinovăţi pe duce. Ar fi trebuit să am încredere în el, să-i spun adevărul despre bani de la început".

Trase adânc aer în piept, îşi luă inima în dinţi şi bătu la uşă. Auzi invitaţia să intre.

Ducele stătea la birou. O privi cu asprime, iar tinerei i se împlântă parcă un cuţit în inimă când văzu suferinţa întipărită pe chipul lui.

Spera că şi el vedea suferinţa ei.

- Robert... Aş vrea să-ţi explic...

- Dragă lady Viola, nu e nevoie de nicio explicaţie, o întrerupse ducele. Mă bucur să aud că eşti bogată şi nu pot decât să regret că fratele tău şi cu tine aţi găsit de cuviinţă să vă bateţi joc de noi atâta timp.

- Robert, eu niciodată... noi... Te rog să nu dai vina pe David. A vrut să-i spună imediat lui Meg adevărul, dar

eu nu l-am lăsat.

- Ca să râdeţi pe seama noastră, nu? Ce intenţionai, lady Viola? Să te întorci la Londra şi să vorbeşti prietenilor tăi despre ultima ta cucerire? Să chicoteşti şi să bârfeşti cu prietenele tale despre cât de săraci suntem noi, cei de la Glentorran, şi cât de proşti ar fi cei care ne-ar împrumuta bani pentru a repara castelul?

- Nu! Cum poţi crede aşa ceva despre mine, Robert? Am fost o proastă, ştiu prea bine, dar mi-a fost foarte greu să găsesc răgazul pentru a-ţi spune despre bani.

- Cum? Dar am petrecut atâta timp împreună. Nu cred să fi fost vreo problemă să strecori... în conversaţie, informaţia că tu şi cu fratele tău sunteţi milionari.

Viola nu-şi putea opri lacrimile care o podidiseră.

- Am vrut s-o fac, chiar am vrut. Dar am crezut că...

„Cum să termine oare fraza? Că nu mă vei iubi,

pentru că oamenii vor crede că m-ai vrut numai pentru bani?”

- Nu e vorba decât de nişte bani. Atâta tot! Eu sunt aceeaşi persoană pe care ai cunoscut-o la balul Charlottei.

- Şi când aveai de gând să-mi spui? Pentru numele lui Dumnezeu, Viola! Aseară voiam să te cer de soţie. O

făceai când era publicat anunţul în Times, iar eu aş fi devenit batjocora celorlalţi?

în furia care îl cuprinsese, o prinse în braţe şi o sărută sălbatic. Nu era un sărut izvorât din iubire, ci din disperare.

Plângând în hohote, Viola se desprinse din braţele lui şi ieşi din odaie.

„Cum poate fi aşa de crud!”

Tot ce dorea în clipa aceea era să plece de acolo cât mai repede cu putinţă. Dar mai întâi, trebuia să discute cu fratele ei, întrucât era la fel de implicat ca şi ea.

Bătu în uşa camerei acestuia, dar nu primi răspuns. Intră în grabă în propriul dormitor şi se prăbuşi pe

A

pat. Ii era cu neputinţă să gândească limpede. Prea multe emoţii o copleşeau.

Ea şi cu David trebuia neapărat să părăsească Glentorran. Imediat!

Se va duce în sat, va vorbi cu Lewis Wilder şi-i va spune că merg cu el.

îşi roti ochii prin odaie. Nu avea nimic de împachetat, toate hainele erau ale lui Meg.

De la fereastră, observă că se pregătea de o furtună de vară. Dar chiar şi aşa, Glentorran îi plăcea la nebunie. I se frângea inima că nu-l va mai revedea.

Ce mult îşi dorea să fie aici iarna, când afară zăpada troieneşte, iar înăuntru e cald şi bine!

Dorea să rămână nu numai de Crăciun, ci şi de Anul Nou!

Ducele îi povestise câteva din întâmplările minunate petrecute în ajunul Crăciunului. Ştia că de acum înainte, indiferent ce se va petrece în lume, când va bătea miezul nopţii la pragul dintre ani se va gândi la castelul Glentorran.

Vărsă alte lacrimi amare.

Ei bine, exista totuşi un lucru pe care să-l facă înainte de a pleca.

După ce va discuta cu Lewis, îl va căuta pe Fergus Lyall şi-l va întreba despre broşa cu diamant purtată de soţia acestuia, broşă care aparţinuse doamnei Van Ashton.

Reflectase asupra înţelesului vorbelor lui Lewis Wilder. Ducele afirmase că ar face orice pentru a-şi păstra proprietatea. Nu credea că este implicat în vreo infracţiune, dar nu ar fi oare cu putinţă să închdă ochii la situaţiile de genul acesta, când oamenii lui fac bani în acest fel?

Viola îşi amintea perfect toate subterfugiile şi stratagemele la care recursese tatăl ei. De unele dintre

ele se alesese praful.

Şi el fusese disperat să facă bani, iar acum se întreba dacă nu cumva depăşise linia dintre ceea ce este legal şi ceea ce este ilegal.

David, conte de Northcombe, stătea în locul lui preferat şi privea spre mare.

Vântul îi arunca părul dintr-o parte în alta. O bătaie uşoară pe umăr îl făcu să se întoarcă. Meg era lângă el.

- David?

- Meg? Ce e cu tine afară, pe o asemenea vreme? Te vei îmbolnăvi.

Meg râse.

- O, David, este o nimica toată faţă de ce a fost astă-iarnă. E o simplă furtună de vară. Va fi mai rău în această după-amiază, dar va trece, iar ziua de mâine va fi nespus de frumoasă.

Se aşeză pe bancă şi luă carneţelul.

- Câte schiţe ai făcut de când ai ajuns aici! O, ce mul îmi place asta cu castelul şi asta. Dar unde ai făcut-o? A, e interiorul de la mansardă. Arată ca o ilustraţie pentru poveştile de groază.

- îmi place felul în care toate bunurile familiei tale au fost îngrămădite acolo de-a lungul timpului, cu pânze de păianjen atârnând peste tot. Un artist bun ar fi putut face mai mult, folosindu-se de contrast şi de perspectivă, însă mie îmi place să desenez repede, să prind momentul.

Meg continuă să răsfoiască paginile, zâmbind de fiecare dată când dădea peste vreo imagine a ei, a fratelui ei sau a Violei.

- O, dar aici e şi mai multă viaţă. îmi plac nespus de mult, David. Iată şi vechile picturi, ca şi vasul adus din Egipt de unul din strămoşii mei. Schiţele sunt foarte bune, David. Eşti foarte talentat.

- Trebuie să recunosc că sunt surprins că mai vorbeşti cu mine, Meg. Sunt sigur că ai auzit veştile aduse de Lewis aseară. Secretul dintre mine şi Viola este acum dezvăluit, dar măcar ştii că ieri ţi-am promis solemn să-ţi spun adevărul.

Meg încuviinţă cu seninătate.

- Nu prea înţeleg de ce este Robert aşa de supărat. Tu şi cu Viola sunteţi bogaţi. Nu văd de ce lucrul acesta v-ar transforma în persoane diferite. Tu eşti tot David, un

foarte bun artist. Cum ar putea schimba banii acest fapt?

- Nu ne-am dorit aceşti bani, zise David, luând-o de mână. Chiar mâine aş renunţa la tot, dacă aş considera că este mai bine.

- Dar David, gândeşte-te la binele pe care l-ai putea face astfel.

- Ştiu. La întoarcerea din America, eu şi cu Viola numai despre asta am discutat. Meg, banii sunt ceva, eu sunt altceva. Acum, pot călători în străinătate. îmi iau culorile şi plec în lumea mare.

A

- îmi vei lipsi, David.

- Dar nu pot pleca fără tine! Acceptă să fii soţia mea, Meg! Căsătoreşte-te cu mine! Nu mă poţi lăsa singur pe mare.

înclină capul şi o sărută. După un timp, ea se desprinse de el, cu ochii plini de lacrimi.

- 0, David! Te iubesc nespus. Aş fi foarte onorată să devin soţia ta. Am fi fericiţi şi săraci, şi mi-ar plăcea să călătoresc cu tine pe tărâmuri îndepărtate, pe insule exotice, dar nu pot s-o fac.

David păli.

- De ce, Meg? Ce ne poate opri? Doar nu te deranjează ce spun oamenii.

Ea clătină din cap.

- Nu, nu-mi pasă ce spun oamenii, dar cum să-l las pe Robert să poarte întreaga povară a Glentorranului?

- Dar acum am bani. I-ai putea da lui Robert, să...

- Taci! Robert nu ar lua-o un ban de la mine, dacă ar şti că provin de la tine. Nu, nici măcar pentru a salva Glentorranul.

Meg se ridică şi-şi puse un pled pe cap, întrucât vântul începuse să bată foarte tare. David se ridică şi el, încercând s-o reţină.

- Nu pleca, Meg!

Ea însă clătină din cap, reţinându-şi cu mare greutate lacrimile.

- Nu are niciun rost să mai discutăm despre asta, David. Sunt lady Margaret Glentorran şi ştiu că dacă îmi trădez legătura de sânge şi nu rămân să-mi ajut fratele să salveze castelul, nu voi fi niciodată pe deplin fericită, nici măcar cu tine, bărbatul pe care îl iubesc.

Şi fără altă vorbă, se întoarse şi se îndreptă spre castel.

Viola îşi puse jacheta de vânătoare şi cobori treptele castelului.

Trebuia să-i vorbească lui Lewis Wilder, deoarece luase o decizie şi voia s-o pună în practică fără întârziere.

Americanul închiriase o cameră la hanul din sat.

Când sosise la castel, îi explicase Violei că era imperios necesar ca ea şi cu David să se întoarcă la Londra, pentru a se ocupa de problemele care-i aşteptau.

Viola scoase un geamăt.

Da, avea tendinţa să uite că nu mai este o tânără lipsită de griji, a cărei singură preocupare era să se întrebe dacă îşi permite sau nu o altă rochie de bal.

Acum, era proprietara unui imperiu cu sute de angajaţi, ale căror vieţi depindeau de deciziile luate de ea şi de fratele ei.

Nu vedea cum ar putea să scape de asemenea responsabilităţi.

Perioada magică petrecută în Scoţia se apropia de sfârşit.

Traversă grădina, iar când ajunse la poartă, tresări văzând-o pe Meg trecând pe lângă ea fără să scoată o vorbă.

Peste câteva secunde, apăru şi David. Era palid şi

părea obosit.

- Viola! Ai văzut-o pe Meg?

- Da, a trecut pe lângă mine. Părea foarte supărată. V-aţi certat?

David râse, dar fără veselie, ci cu amărăciune.

- Nu, nu a fost o ceartă. Vreau să mă căsătoresc cu ea, dar în pofida faptului că nu mă respinge, ştie că Robert nu va accepta niciodată vreun ban, dacă ştie că vine de la mine. Şi refuză să-l părăsească pe duce în acest moment critic.

- Credeam că moştenirea unei averi nu ne va aduce decât fericire. Cât m-am înşelat!

Viola se înfioră.

- Mă tem că familia Glentorran se va bucura să scape de noi, zise ea cu mâhnire. Ei bine, nu vor fi nevoiţi să aştepte prea mult. Mă duc în sat să vorbeasc cu Lewis Wilder şi să-l rog să facă astfel încât să călătorim şi noi cu el la Londra, diseară. Putem discuta toate chestiunile legate de afaceri odată ce ajungem la mătuşa Edith.

- Diseară?

- Da, David! Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine. De fiecare dată când Robert mă priveşte cu atâta dezgust şi dispreţ...

Se opri, întrucât avea un nod în gât. Fratele ei geamăn

o privi grav şi zise:

- Viola, nu merg cu tine la Londra.

- Nu vii?

Brusc, David îi apăru mai înalt şi mai matur, ca un adevărat conte.

- Viola, te priveşte care e relaţia ta cu ducele. Nu voi pune întrebări. Eu, însă, o iubesc pe Meg şi ştiu că după ce voi pleca de aici, nu voi mai avea şansa de a-i arăta cât de mult o iubesc.

- Dar banii vor reprezenta întotdeauna o problemă între voi.

David încuviinţă.

- Aşa este. Dacă va trebui să renunţ la ei, o voi face. Voi face tot ce-mi stă în putere s-o cuceresc pe femeia iubită.

- Crezi că poţi locui la castel? Unde vei locui?

- Sunt sigur că există camere de închiriat în sat. Voi desena şi voi picta. Voi trăi din vânzarea lucrărilor mele. Nu voi folosi niciun bănuţ din avere şi până la urmă draga mea Meg va înţelege că nu voi pleca niciodată.

Viola oftă.

NU avea cum să-l învinovăţească pe David pentru decizia lui.

Ştia că în adâncul sufletului, ura să fie om de afaceri.

L-ar ucide să-şi asume atâtea responsabilităţi.

Dacă ar putea proceda la fel, ce bine ar fi! Numai că aşa ceva era cu neputinţă.

Cum să accepte să stea în apropierea lui Robert, să-l vadă în mod regulat şi să asiste la lupta lui neputincioasă de a salva castelul? Şi asta fără a-l putea ajuta?

Ai' fi prea de tot. Se ridică şi-l sărută pe obraz.

- Meg e o fată foarte norocoasă, şopti ea. Sunt sigură că nu va trece mult timp până să-şi dea seama.

Se îndepărtă puţin.

- David, te rog să -i spui doamnei Livesey că voi lipsi la masa de prânz.

El se uită îngrijorat la norii ameninţători care se adunau pe cer.

- O să te prindă ploaia, Viola! Mai aşteaptă câteva minute. Nu-mi place deloc cum arată norii ce vin dinspre munţi. Meg spune că furtunile de vară sunt foarte intense.

Viola scutură din cap cu putere.

Tot ce dorea, era să fie cât mai departe de castel. Nu voia să-l întâlnească din nou pe duce şi să vadă condamnarea rece din ochii lui.

- Nu e decât apă. Ce mi s-ar putea întâmpla? Gândeşte-te cum eram când s-a scufundat iahtul. Voi alerga. Dacă va fulgera, promit să mă adăpostesc. Nu te îngrijora! NU are ce să mi se întâmple de aici până în sat.

David o privi dispărând pe scară, apoi coborând treptele castelului.

Capitolul 9

Robert, duce de Glentorran, era un bărbat furios. Furios pe Viola, dar şi mai furios pe el însuşi.

O sărutase fără vrerea ei.

Gest nedemn de un bărbat care făcea parte din rândul nobilimii.

A

îşi chemă câinii cu un fluierat, se repezi afară din castel şi se îndreptă spre grădină, apoi spre câmp.

Da, o sărutase, dar o meritase.

O iubea nespus de mult, iar ea se jucase cu sentimentele lui, îl păcălise şi-l rănise profund. Atât de adânc, încât nu credea că îşi va reveni vreodată.

Brusc, îşi aminti de ţiganca bătrână care le ghicise,

atât lui cât şi lui Meg şi oaspeţilor.

îi prezisese că un om de peste mări îi va frânge inima.

La vremea aceea râsese, o plătise pe femeie, dar în adâncul sufletului considerase că erau simple scorneli.

Acum, însă...

Ducele îşi dădu la o parte şuviţele de păr ude şi privi marea tumultuoasă.

Ei bine, avusese dreptate!

Când americanul acela, Lewis Wilder, îi spusese seara trecută despre averea moştenită de Viola şi de fratele ei, avusese senzaţia că inima i se frânsese în mii de bucăţi.

Fusese cât pe ce s-o ceară în căsătorie, dar cum s-o mai facă acum?

Lumea ar crede că e un aventurier, un bărbat gata să trăiască pe banii soţiei. Iar oamenii din lumea bună nu vor crede că se îndrăgostise de această fată frumoasă, despre care credea că e săracă lipită pământului.

Nu, îl vor bârfi pe la spate şi-l vor arăta cu degetul, iar lui îi va fi greu să mai ţină vreodată capul sus.

Era prea mândru să îndure aşa ceva.

Ce bine ar fi dacă nu ar iubi-o atât pe Viola.

Totul la ea era desăvârşit.

Zâmbetul, simţul umorului, faptul că o interesa tot ce se petrecea în jurul ei, părul ca aurul şi ochii albaştri strălucitori, atenţia cu care-i asculta pe ceilalţi, compasiunea pe care o manifesta.

Da, era femeia desăvârşită şi tocmai când crezuse că-i era aproape, înţelesese că nu fusese decât o jucăria în mâinile ei.

Ar fi trebuit să-i vorbească despre schimbarea situaţiei lor chiar din clipa când se regăsiseră.

Nu aşa ar fi fost firesc?

Scoase un oftat, fluieră după câinii porniţi la vânătoare de iepuri şi se întoarse la castel.

A

II contemplă o vreme, mai ales turnurile sale magnifice. Era o moştenire pe care se întreba cum ar putea-o prezerva.

„Ar fi trebuit să merg mai departe şi s-o cer de soţie", cugetă el. „Aşa ar fi procedat majoritatea bărbaţilor aflaţi într-o asemenea situaţie. La naiba cu bârfele! Obişnuiam să spun că aş face orice pentru a salva Glentorran, dar asta ar fi prea de tot".

Un tunet îl făcu să îşi dea seama că furtuna care se pregătea era pe punctul de a începe. Aşa că se grăbi să ajungă la castel.

Cu faţa la fel de întunecată ca furtuna, ducele urcă treptele căminului său.

Era sigur că Viola şi fratele ei vor părăsi cât de curând

Glentorran.

Ştia că sora lui se va supăra, dar deocamdată nu voia să-şi facă griji în mod inutil.

- Cu cât vor pleca mai repede, cu atât mai bine, le strigă el câinilor nedumeriţi.

Pătrunse în holul cel mare cu apa curgându-i şiroaie pe haine. Doamna Livesey îi ieşi în întâmpinare.

- O, stăpâne! Sunteţi ud leoarcă.

Ducele ridică nepăsător din umeri.

- Puţină apă, atâta tot! Nu vă îngrijoraţi! Informeaz-o, te rog, pe lady Viola că doresc să vorbesc imediat cu ea, în birou.

Doamna Livesey se încruntă.

- Lady Viola e în sat, înălţimea Voastră.

El făcu ochii mari.

- Când a plecat?

- O, nu aş putea să vă spun.

- E călare sau cu şareta?

Doamna Livesey clătină din cap.

- Mă tem că a plecat pe jos.

Ducele se răsuci pe călcâie şi se îndreptă din nou spre uşa de la intrare.

O deschise larg şi se uită cum plouă.

Fulgere brăzdau cerul, iar tunetele se auzeau tot mai ameninţător.

O spaimă imensă puse stăpânire pe el.

Dintr-odată, nu i se mai păru important că Viola nu-i pomenise nimic de avere. Tot ce conta, era că femeia pe care o iubea cu atâta pasiune era singură afară pe o asemenea furtună.

Fără să rostească o singură vorbă, porunci câinilor să rămână, ieşi în grabă afară şi porni spre sat.

'!* •!' 'l'

Furtuna care venea dinspre munţi era la câţiva kilometri depărtare când Viola ajunse la marginea satului Glentorran.

A

îşi aruncă ochii spre cerul ameninţător, dar era aşa de nefericită, încât norii nici măcar nu mai contau.

Refuză cu înverşunare să întoarcă privirea şi să se uite spre castel. Era un loc pe care nu mai avea dreptul să-l privească sau să-l iubească.

Era căminul lui Robert, un castel al visurilor, un castel care nu avea legătură cu ea.

Tot ce-şi dorea, era să ajungă la hanul din sat, să-l găsească pe Lewis Wilder şi să pregătească drumul la Londra.

Va trebui să plece singură, întrucât David era hotărât să rămână în Scoţia şi să lupte pentru Meg, tânăra pe care o iubea.

Ochii i se umplură de lacrimi, astfel că se grăbi să le şteargă.

Vina era a ei şi numai a ei.

Ar fi trebuit să-i spună imediat adevărul lui Robert în loc să se mai bucure de prietenia acestuia încă o zi.

La o cotitură, se opri.

Heather Lyall, soţia lui Fergus, stătea la marginea drumului, având la picioare un coş mare.

- Heather! Bună dimineaţa!

Scoţiana făcu o uşoară plecăciune.

- Lady Viola! Ce faceţi aici pe o asemenea vreme? Vă veţi uda până la piele! în curând se va dezlănţui furtuna.

Viola râse.

- Nu mă va găsi pe afară. Vreau să mă adăpostesc cât mai repede. Dar cu tine ce-i aici?

Heather îşi puse pledul pe cap, pentru a se apăra de ploaie.

-Aştept omnibuzul. Trece prin Glentorran în fiecare săptămână. E zi de piaţă în oraş şi am nevoie de câteva

lucruri care nu se găsesc la prăvăliile din sat.

Viola încuviinţă.

- Fergus are grijă de Ian?

Heather râse cu poftă.

- O, nu! Fergus s-a dus să-şi ancoreze barca în largul mării, unde va fi mai în siguranţă când va veni furtuna. Mama are grijă de Ian.

Scoase un oftat şi continuă:

- Barca noastră s-a uzat. A aparţinut tatălui lui Fergus şi a fost reparată de atâtea ori, încât abia mai merită să fie scoasă pe mare. Mă îngrozeşte gândul că se va scufunda odată cu el, când va fi în largul mării. De aceea nu a fost astăzi la pescuit. Barca are nevoie de reparaţii radicale şi până când nu vor fi făcute, Fergus nu mai are cum să meargă la pescuit.

- Şi nu aveţi bani pentru o barcă nouă?

Heather clătină din cap.

- Nu. Câştigăm cât să ne ducem zilele, dar o barcă e foarte scumpă, costă o avere. Nu ne permitem una nouă.

Viola şovăi.

Vedea prea bine broşa cea mare de la pieptul fetei.

Dacă ar fi furat-o de pe vapor, Fergus ar fi fost conştient de valoarea ei şi nu ar fi oferit-o soţiei sale s-o poarte, nu?

Brusc, se decise.

Faptul că în ultima vreme nu spusese ce avea de spus îi provocase multă suferinţă. Nu va lăsa această ocazie să-i scape.

- Heather, sper că nu te vei simţi ofensată de întrebarea mea, dar...

Fata păru nedumerită.

- Mă puteţi întreba orice, lady Viola.

- Broşa pe care o porţi...

Chipul tinerei femei se lumină şi un zâmbet larg apăru pe faţa ei.

- A, cred că ştiu ce doriţi să mă întrebaţi.

-Da?

Viola era uimită.

- Mda. V-am spus că a cumpărat-o de la un magazin, nu? Ei bine, m-am înşelat A scăpat aseară că nu are suficienţi bani să-mi cumpere un dar pentru aniversarea căsătoriei, dar a vrut totuşi să cred că a fost cu putinţă. Prostuţul! De parcă ar fi contat, având în vedere cât de greu merg lucrurile cu pescuitul.

Viola se încruntă.

- Aşadar, ştii de unde e broşa?

- O, da! E un dar de la doamna din America, doamna Van Ashton, pentru că a salvat-o pe ea şi pe soţul ei, în noaptea aceea îngrozitoare. Nu mi-a spus de la bun început, pentru că a crezut că mă voi supăra că a primit un dar. Doar nu te aştepţi să fii recompensat că ai salvat vieţi.

Violei parcă i se luă o piatră de pe inimă.

Un dar!

Oare de ce nu-i trecuse niciodată prin minte această posibilitate?

Heather păru îngrijorată.

- Nu vă faceţi griji, lady Viola. Nu e decât o podoabă lipsită de valoare. Uite că vine omnibuzul. Mă bucur că nu mai rămân în ploaie.

îşi flutură mâna din omnibusul care era plin cu femei care mergeau la piaţă şi care lăsă o dâră mare de fum în urmă.

înainte ca Viola să poată deschide gura, omnibuzul dispăruse deja peste deal.

Fără să vrea, Viola se trezi zâmbind, deşi avea inima frântă. Ştia că înainte de a pleca va trebui să trimită un mesaj lui Heather şi Fergus.

Dacă vindeau broşa, aveau bani suficienţi pentru o nouă barcă.

- Măcar atât pot face pentru Glentorran, îşi spuse ea în timp ce strângea gulerul la gât.

Acum, se va îndrepta spre han, îl va căuta pe Lewis Wilder care să-i aranjeze plecarea din acest loc magic şi de la bărbatul care în mod vădit o dispreţuia.

❖ '!'

A

întors la castel, David stătea în bibliotecă, aruncându-şi din când în când ochii peste desenele făcute.

Afară tuna şi fulgera, iar geamurile zbârnâiau din cauza vântului. Furtuna se înteţise.

Spera că Viola ajunsese la han în siguranţă. Era convins că va fi bine, întrucât avusese timp suficient să se adăpostească.

David ştia că ar fi trebuit să fie sus, făcându-şi bagajele, întrucât era limpede că nu mai putea rămâne la castel după plecarea surorii sale.

,,0, draga mea Meg, oare cum te voi câştiga ca soţie? Te-ar convinge dacă aş renunţa la banii pe care-i am? Te-ar lăsa fratele tău să te căsătoreşti cu mine, chiar neavând un acoperiş deasupra capului? Nu cred".

A

Cu toate astea, era hotărât să nu renunţe. îşi făcuse deja un plan de bătaie. Va vinde majoritatea acţiunilor sale în compania petrolieră fie lui Lewi's Wilder, fie altcuiva.

Era ferm convins că nu va duce lipsă de cumpărători. Va păstra atât cât să trăiască, îşi va găsi o locuinţă şi se va concentra asupra artei sale.

Pe moment, va fi nevoit să renunţe la călătoriile în străinătate.

Pe de altă parte, era sigur că într-o bună zi el şi cu Meg vor avea parte de aventuri pe mări.

Cu un aer absent, întoarse cele mai recente pagini desenate. Când doamna Livesey îi găsise acest caiet în care să deseneze, îi spusese să fie atent, întrucât mai existau nişte schiţe.

David nu le privise niciodată.

Crezuse că fuseseră făcute de un alţ vizitator al castelului, aşa că nu-i treziseră interesul. Dar acum, privindu-le, constată că erau încercări de pictură.

Ce ciudat! Oare cine s-ar obosi să facă schiţe după operele de artă ale altcuiva?

- Dar le recunosc! strigă el. Sunt picturile de sus, de la mansardă. Cele acoperite de praf şi de păianjeni.

A

încercă să regăsească desenul în cărbune făcut în urmă cu câteva zile.

Da, erau aceleaşi desene, numai că el se mărginise la ceva sumar. Nici măcar nu se sinchisise să dea la o parte cearşafurile pline de praf care acopereau majoritatea picturilor.

îi plăcuse formele şi nu-l redase în detaliu decât pe cel mai apropiat dintre ele.

Făcuse un desen clar al vasului egiptean pe care i-l arătase Meg, însă nu acesta îl entuziasma acum.

Aceste desene erau foarte clare şi, privindu-le, simţi un fior de plăcere.

Culorile, formele nu fuseseră pictate de un amator. Era sigur că aceste picturi minunate fuseseră realizate de un maestru al şcolii italiene.

Sări în picioare şi se îndreptă spre uşă, strigând-o pe Meg.

Trebuia să urce imediat la mansardă.

Când furtuna se năpusti în sfârşit asupra satului, Viola era la câţiva metri de han.

Acesta era situat la o oarecare distanţă de port.

Valurile se izbeau de diguri, aruncând spumă peste trecători.

Din fericire, bărcile de pescuit nu erau la chei, ci în largul mării.

Abia acum înţelegea Viola de ce Fergus voise să-şi

A

mute barca. îşi puse mâna streaşină la ochi pentru a se apăra de stropii de ploaie şi privi spre port.

I se păru că vede barca lui Fergus.

Un alt tunet o făcu să tresară. Furtuna ajunsese aproape de mijloul satului.

A

In timp ce se întorcea, grăbindu-se spre han, înţelese că vremea urâtă nu ar face-o niciodată să iubească mai puţin Glentorran.

- Dar nu numai locul îl iubesc atât, şopti ea, ci şi pe Robert, însăşi viaţa şi inima acestui loc. O, Robert, te iubesc din toată inima! Nu vei afla niciodată cât de mult te onorez şi te respect şi habar nu ai ce devastată sunt că ai o părere atât de proastă despre mine.

Cu ochii plini de lacrimi, întoarse capul pentru a mai privi încă o dată marea.

A

In clipa aceea, un fulger brăzdă cerul, iar Viola zări ceva într-un colţ al cheiului. Se făcu iar întuneric.

Viola şovăi.

Era prea udă şi disperată să mai caute adăpost. O intriga mişcarea aceea. I se păruse foarte ciudată.

- Era doar un câine! încercă ea să se calmeze.

Totuşi, se deplasase prea lent pentru a fi un câine şi

era prea mic pentru a fi o pisică în căutare disperată de adăpost.

Cu un zgomot asurzitor care o făcu să tresară, tună din nou şi un fulger coborî în zigzag printre norii mişcători.

A

înspăimântată, observă acum că fiinţa care se mişca era un băieţel care cobora sprinten treptele care duceau la marginea apei.

Un băiat mic, de vreo trei anişori.

De-abia respirând, îl recunoscu pe micuţul Ian Lyall, finul ducelui.

- Ian! Stai! Ian! O, ajutor! Să mă ajute cineva!

Dar uliţa şi portul erau goale. Bărbaţii se aflau pe mare, iar femeile la adăpost sau plecaseră la piaţă ca Heather.

Viola alergă la băiat.

Unde Dumnezeu era bunica acestuia?

Iar băiatul cum scăpase din casă?

Nu avea însă timp pentru întrebări.

A

îşi dădu repede seama că nu va ajunge la timp. Băieţelul coborâse treptele şi nu se mai vedea.

Ca vântul şi ca gândul şi cu inima cât un purice, observă că băiatul nu apucase să intre în apă, ci se suise în bărcuţa pe care o văzuse mai devreme.

A

Ingăimând ceva numai de el ştiut, băiatul părea că se joacă de-a ceva, probabil pretindea că pescuieşte, ca tatăl lui.

- Ian... dragule... dă-mi mâna! strigă ea încercând să îşi păstreze calmul, încât să nu-l sperie pe copilul cu păr roşcat.

Mai făcu câţiva paşi, încercând să nu-şi piardă echilibrul, dar tot nu ajungea până la bărcuţă. Se clătina prea violent în apa dezlănţuită.

Ian se întoarse şi-i zâmbi cu gura până la urechi.

Era limpede că nu se temea, întrucât nu avea nicio intenţie să coboare.

- Ian! Vino imediat aici! O, ce să fac? Unde au dispărut cu toţii?

Cum nimeni nu-i venea în ajutor, se urcă în barcă. Va trebui să-l ia pe băieţel, apoi să revină pe chei.

Băieţelul începu să râdă şi să bată din palme. în clipa aceea tună din nou, vântul urlă, iar barca începu să se zgâlţâie şi mai tare.

îl luă pe băiat în braţe, dar smucindu-se, barca aproape că se desprinse de chei.

Privi îngrozită, cum frânghia se rupe şi barca se îndepărtă câţiva metri. Marea largă o aştepta. Era ca un cal ce scăpase din locul unde fusese priponit.

Capitolul 10

Viola scoase un geamăt de disperare. Căută bâjbâind vâslele, dar observă că barca nu avea aşa ceva. Valurile îi izbeau, iar micuţul Ian începuse să simtă că aventura lui nu mai era aşa de amuzantă cum crezuse.

Viola văzu că-i tremura buza de jos şi era îngrozită la gândul că băiatul putea să intre în panică.

Se aplecă şi-l luă în braţe, încercând să-l liniştească.

- Gata, Ian! Nu plânge, dragule! Totul va fi bine. Stai liniştit.

Privi îngrozită în jur.

Bărcuţa se îndrepta încet dar sigur spre intrarea în port, dusă de flux.

Viola îşi arunca ochii spre ţărm, dar nu se zărea nici ţipenie de om.

în afară de... o, da! Prin perdeaua de apă zărea o siluetă alergând pe potecă. Ploaia se potoli puţin, aşa încât putu să distingă figura unui bărbat.

Era ducele!

Chiar în clipa aceea, ducele îşi scoase jacheta şi fără să stea pe gânduri, se aruncă în apă.

- O, Robert! O, iubirea mea! Ai grijă! O, Doamne, ai

A

grijă de el! In milostivirea Ta nesfârşită, păzeşte îl pe Robert Glentorran.

Viola se rugă cu disperare, cum nu o făcuse niciodată.

Privi deznădăjduită cum capul ducelui dispare în apă. Ştia că nu putea decât să încerce să păstreze copilul liniştit.

Ian trebuia protejat.

Cum ar mai putea da ochii cu Heather şi cu Fergus, dacă ar permite să se întâmple ceva iubitului lor copil?

Numai că pe Robert îl păştea o mare primejdie.

Cum ar fi viaţa ei fără el?

Apoi, cum ducele părea că pierde lupta cu valurile, iar ea se temea că va fi înghiţit de apă, rugile ei primiră un răspuns.

Norii se sparseră - doar pentru o clipă - o rază de soare atinse cerul ca un deget de aur, iar vântul se transformă într-o briză uşoară.

Fu de-ajuns pentru ca valurile să se mai potolească, iar el să se apropie de barcă.

Ducele reuşi să prindă frânghia.

A

înălţă ochii spre Viola şi spre marea ei uimire, îşi dădu seama că zâmbeşte.

- Lady Viola, vă pot întreba de unde pasiunea aceasta de a intra în apă împreună cu prietenii dumitale?

- O, Robert! Mi-a fost aşa teamă că te vei îneca.

Ducele zâmbi din nou. Arăta aşa de chipeş, cu părul

lipit de frunte.

- în port? Nu cred. Eu şi cu Fergus îl străbăteam de fiecare dată când veneam la Glentorran. Ba chiar patinam şi în ziua de Crăciun, atunci când trebuia spartă gheaţa. Acum, vreau să stai în partea îndepărtată a bărcii şi să-l ţii pe Ian nemişcat. Iar tu, tinere, trebuie să fii curajos. Curând, vom ajunge acasă.

Viola făcu exact cum i se spusese, iar când soarele se ascunse în nori şi vântul începu să bată din nou, ducele se căţără cu mare greutate în barcă.

Pentru câteva clipe, Viola uită că nu mai erau prieteni şi-i dădu la o parte părul din ochi. Degetele de la cealaltă mână li se atinseră.' Cu respiraţia tăiată, Viola se uită în

ochii bărbatului pe care îl iubea.

Numai că nu era timp să exprime în cuvinte ce-i apăsa sufletul.

Barca se clătina când într-o parte, când în cealaltă. Viola privi peste umăr şi constată îngrozită că se apropiau tot mai mult de intrarea în port.

- Robert, ce facem? Cum ne întoarcem la ţărm?

- Uite, acolo! E barca de pescuit a lui Fergus. O aduce întotdeauna în larg atunci când e furtună. Dacă ajungem acolo, suntem în siguranţă.

- Tata! strigă dintr-odată băieţelul, arătând spre barcă.

Era adevărat. Fergus privea neputincios cum fiul său e dus de vânt şi de flux Dumnezeu ştie unde.

- Dacă am fi avut vâsle!

Ducele scăpă o înjurătură, apoi lovi cu pumnii în celălalt scaun de lemn.

Viola scoase un ţipăt când văzu bucata de lemn sărind în aer. Ducele luă scândura ca s-o folosească drept vâslă, în clipa următoare, barca porni vertiginos spre Fergus.

- Ce treabă bună, Robert! Ne-ai salvat.

El clătină din cap în timp ce vâslea furios, încercând să păstreze barca în linie dreaptă.

- Nu încă, draga mea, nu încă! Priveşte! Curenţii sunt

tot mai puternici. Apa e adâncă şi periculoasă. Mă tem că nu avem decât o şansă pentru a-l duce la Ian la adăpost.

Viola strânse din dinţi şi-l acoperi pe băiat cu braţele.

A

înţelegea că sunt în mare pericol, dar inima îi cânta, întrucât ducele îi spusese "draga mea".

- Spune-mi ce să fac.

- Uite, Fergus a aruncat o frânghie. Când ajungem la ea, mă voi strădui să ţin barca nemişcată. Va coborî cât

A

de repede va putea. Intinde-i-l pe Ian. După aceea, te va ajuta şi pe tine să sari.

- Dar tu? Nu vreau să te părăsesc. Nu te voi părăsi niciodată.

- Viola, draga mea, trebuie să fii în siguranţă. Ai încredere în mine. Dacă ţii la mine, te rog să faci aşa cum te-am rugat.

- Voi avea întotdeauna încredere în tine, şopti Viola.

Nu mai era timp de pierdut, întrucât barca se clătina

serios. înainte să-şi dea seama, Viola întindea copilul tatălui său.

Cu vădită uşurare, văzu cum Fergus urcă repede şi-l depune pe Ian undeva în siguranţă. La fel de repede coborî şi strigă:

- Repede, lady Viola! Prinde-mă de mână!

- Viola! Trebuie să sari! Acum!

Vocea ducelui era plină de îngrijorare.

Dar tocmai când se pregătea să-şi ia elan, o rafală de vânt răsuci barca departe de cea de pescuit.

Scoase un ţipăt, când simţi apa rece care umplea barca. Următoarele minute rămaseră în amintirea Violei ca un coşmar îngrozitor.

Furtuna era mai năprasnică acum, ploaia şi vântul nemiloase, iar barca se îndrepta necruţător spre intrarea în port.

Viola simţi braţele puternice ale ducelui strângând-o şi protejând-o.

A

Când vru să-i atingă fruntea, barca se răsturnă. In acele clipe, îl auzi şoptind:

- Te voi iubi veşnic.

Se strădui să rămână la suprafaţă, ceea ce era nespus de greu.

- Viola!

înotă câţiva metri şi se uită disperat în jur.

Acolo!

Cu părul blond care plutea în jurul capului ca un halou de mătase, Viola era purtată spre larg.

- Viola!

Cu mişcări riguroase de braţe, ducele o prinse din urmă.

Era inconştientă, iar vânătaia de la tâmplă arăta că se lovise când barca se răsturnase.

- O, Doamne! Ajută-mă s-o salvez! se rugă el.

O prinse în braţe şi începu să înoate spre ţărmul îndepărtat, lăsându-se purtat de curent spre ceea ce considera a fi un loc sigur.

Un lucru putea să afirme răspicat: indiferent ce se va întâmpla în următoarele secunde, nu' va mai da niciodată drumul fiinţei iubite.

Î|Î îji

Viola visa.

Era iarnă şi patina pe un lac îngheţat. Simţea vântul rece în faţă, iar mâinile şi picioarele o dureau din cauza frigului.

Curând, îşi dădu seama că e fericită, deoarece lângă ea, ţinând-o de mână, era bărbatul pe care îl iubea.

Ştia că dacă va patina mai repede, va ajunge în cele din urmă în rai, acolo unde nu i se va mai întâmpla nimic rău.

Pleoapele ei fâlfâiră.

Era pe o plajă şi tremura, cu capul sprijinit de umărul ducelui. Tuşi, gemu şi încercă să se ridice. Tremura toată, întrucât frigul o pătrunsese până la os.

Vocea ducelui se ridică, neliniştită.

- Viola! O, draga mea! Te simţi bine? Nu te mişca! Te-ai lovit la cap când eram pe mare. Draga mea lady Viola, credeam că te-am pierdut.

O strânse în braţe şi-i acoperi buzele cu ale lui. Sărutul lor era tot ce visase vreodată, o declaraţie a celor mai adânci simţăminte pe care le aveau unul pentru celălalt.

- Robert, dragule, unde suntem?

- Pe o mică plajă situată de-a lungul coastei. O cunosc foarte bine. Când eram mic, veneam adesea aici, să mă joc. Am fost aduşi aici de curenţi. Eşti aşa de rece, dar nu-ţi face griji. Probabil Fergus a dat alarma, iar ajutoarele sunt pe drum. Vei ajunge curând într-un loc sigur, la castel.

Viola privi în ochii lui negri.

- Mi-ai salvat viaţa, murmură ea.

- Eşti viaţa mea, răspunse el, vizibil emoţionat.

Nu i-ar fi mărturisit niciodată cât de îngrozit fusese când văzuse că cea pe care o iubea era înghiţită de valuri.

Da, luptase cu fiecare fibră a fiinţei sale s-o aducă în siguranţă la ţărm, refuzând s-o lase pradă mării furioase.

- Viola, mă ierţi pentru stupida mea mândrie? Pentru că am distrus prietenia noastră din cauza ideii ridicole despre ce e bine şi ce nu? Când te-am văzut inconştientă în apă, mi-am dat seama că nimic pe lumea asta nu merită să întorci spatele iubirii. Cum de am fost aşa de încăpăţânat şi de prost? Viola, draga mea, poţi oare iubi pe cineva care s-a comportat aşa de prosteşte?

Ducele o sărută din nou, iar Viola suspină de fericire.

- Eu sunt cea care ar trebui să-şi ceară iertare! De ce Dumnezeu nu ţi-am spus nimic despre moştenirea asta, când ne-am reîntâlnit? A fost un comportament copilăresc. David a dat dovadă de mult mai mult bunu simţ. A vrut să vă mărturisească imediat, dar eu l-am oprit, pretextând că e mai bine să aşteptăm. Am vrut imediat să fim prieteni, devenise ceva vital. Dar nu voiam să mă placi pentru că sunt bogată. Şi când am înţeles că trebuie să-ţi spun adevărul, întrucât trăiam într-o minciună, posibilitatea aceasta nu s-a mai ivit. Aşadar, dragule, poţi iubi o fată atât de nesăbuită?

Ducele râse cu poftă şi după multă vreme, cutele din jurul ochilor şi buzelor dispărură.

- Un bărbat nesăbuit şi o fată la fel de nesăbuită!

Suntem un cuplu perfect, nu? Nu cred că ne-ar mai dori altcineva, aşa că am face bine să ne căsătorim cât mai repede cu putinţă.

Ingenunche, ceea ce o făcu pe Viola să schiţeze un zâmbet. Chiar şi ud până la piele, ducele arăta foarte bine.

- Lady Viola Northcombe, eu, Robert, al şaselea duce de Glentorran, te cer în căsătorie. Eşti viaţa şi sufletul meu. Fă-mă, te rog, cel mai fericit dintre bărbaţi şi spune "da".

Viola îngenunche în faţa lui, îi luă mâinile şi-l privi cu ochii ei albaştri strălucitori.

- Eu, Viola Northcombe, vreau să fiu a ta, Robert, duce de Glentorran, pentru totdeauna. Amin!

îngenuncheaţi sub ploaia care nu mai contenea, ştiau că nimeni şi nimic pe lumea asta nu-i va face să se despartă.

Peste trei luni, într-o frumoasă zi de toamnă, doi călăreţi se deplasau peste pajiştile invadate de albine în căutare de nectar.

Când ajunseră în vârful dealului, se opriră.

- Acolo! zise ducele, arătând cu biciul undeva în depărtare. Vezi, draga mea, acolo se construieşte spitalul. Au turnat deja fundaţia, iar anul viitor pe vremea asta spitalul „Ducesa de Glentorran” va fi deschis şi va funcţiona.

Viola zâmbi încântată, buclele blonde scăpându-i din coada în care fuseseră prinse.

Fusese foarte încântată când ducele acceptase să sponsorizeze construirea unui spital local. îşi amintea cu precizie cât de îngrozit se arătase Lewis Wilder când îi vorbise despre planurile sale.

- Să finanţezi un spital, lady Viola? Vor trebui mulţi bani investiţi, ani de zile. Gândeşte-te numai! Nu e vorba doar de construirea clădirii, ci şi de plătirea doctorilor, a infirmierelor, iar din planurile pe care mi le-ai arătat, observ că vrei şi o sală de operaţii.

- Mai încape vorbă! exclamase ea cu convingere.

Astfel, oamenii din Glentorran nu vor mai fi nevoiţi să

călătorească mile întregi pentru a se trata. Nimeni nu va mai duce lipsă de asistenţă medicală, câtă vreme ea va mai avea bani.

Lewis Wilder se arătase consternat, dar văzând că nu o poate clinti din hotărârea ei, şi nespus de impresionat de smaraldul strălucitor pe care îl purta, ca şi de inelul de logodnă, acceptase înfrângerea.

Se întorsese în America, iar Viola ştia sigur că în adâncul sufletului era bucuros că poate conduce singur afacerile cu petrol din Texas.

Cel care se ocupa de afacerile ducelui acceptase să se ocupe şi de Compania Northcombe Oii Fields, iar Viola era sigură că afacerea încăpuse pe mâini capabile.

înţelesese că ea nu se putea implica. Erau prea multe de făcut pe proprietatea lui Robert.

Aveau planuri măreţe.

în anul următor, doreau să înalţe o a doua şcoală în sat, aşa încât copiii mai mari să-şi continue educaţia, dacă doreau.

îşi punea banii în beneficiul comunităţii, exact aşa cum îşi dorise.

La întoarcere, merseră la pas, ţinându-se de mână. Nu ratau nicio ocazie să stea cât mai aproape unul de altul.

în jurul castelului, se lucra de zor. O mare construcţie pentru apă se înălţa. O serie de canale şi lacuri dădeau într-o cascadă care se revărsa într-o piscină.

Arhitecţi, designeri şi muncitori din tot ţinutul erau ocupaţi cât era ziua de lungă la Glentorran.

Toată populaţia Gentorranului simţea beneficiile acestor schimbări. Peste tot se creaseră locuri de muncă, inclusiv la castel.

Doamna Livesey era acum ca o pisică deprinsă cu bunătăţi. Expresia severă de pe chipul ei dispăruse, întrucât avea de coordonat un personal care sporea cu fiecare zi care trecea.

Toate încăperile închise de ani de zile erau deschise, curăţate şi redecorate.

Toate bucătăriile fuseseră redeschise, iar bucătăreasa era auzită fredonând mulţimită.

Ducele făcea tot felul de planuri să deschidă castelul şi împrejurimile acestuia în anumite zile ale anului. Oamenii aveau astfel ocazia să vadă ce familie ilustră fusese clanul Glentorran şi să cumpere flori, plante, miere şi alte produse realizate de meşteşugarii de pe moşie.

- Dragul de Angus e în elementul lui făcând o grădină italiană în jurul castelului, zise Viola. Ce bine te-ai gândit să-l implici mai mult oferindu-i propriul proiect de care să se ocupe. Sunt sigură că ar fi fost profund mâhnit ca toţi acei "străini" să lucreze în locul lui în grădini.

Ducele zâmbi.

- Grădina italiană! Bine spus. Nici acum nu-mi vine să

cred cât de mulţi bani am primit pentru acele picturi găsite de David la mansardă. O mică avere. Şi când te gândeşti că au stat atâta timp acolo, nerecunoscute de nimeni.

Viola râse.

îşi amintea şi acum ce faţă luminoasă avea fratele ei când Robert o adusese înapoi la castel, după aventura din port.

Fusese mai puţin încântat de logodna lor, decât de faptul că descoperise o colecţie de picturi rare şi foarte valoroase abandonate la mansarda castelului.

- Bunicul tău era ferm convins că fratele lui cumpărase o mulţime de prostii la întoarcerea din Italia. Gândeşte-te, numai! Ar fi putut să le ardă sau să le distrugă.

Ducele chicoti.

- Nu, era un gentleman de modă veche, încât nu ar fi aruncat nimic. Totul - de la picturile lipsite de valoare până la scaunele rupte - era depozitat la mansardă. Obiectele erau strânse în ideea că într-o bună zi ar putea fi folositoare. Iar Glentorran îi este acum recunoscător pentru ideile lui demodate.

Când ajunseră în faţa castelului, ducele se opri şi-şi privi încă o dată logodnica.

- Săptămâna viitoare, draga mea, vei deveni ducesă de Glentorran. Sunt îngrijorat. Nu îţi cer oare să porţi o povară prea mare? Viaţa nu va fi deloc uşoară, nici măcar cu banii tăi, şi vei constata că îţi va mai rămâne puţin timp pentru tine însăţi. Vei aparţine la fel de mult oamenilor din Glentorran, pe cât îmi aparţii mie.

Viola ridică ochii spre castel.

Priveliştea era extraordinară, ca şi responsabilitatea, mai ales că era atât de tânără.

Se întoarse spre duce şi zise:

- De-abia aştept, dragule. Şi cum vom face totul împreună, povara se va împărţi între noi doi.

Peste şapte zile, întregul Glentorran era îmbrăcat în tartan pentru a participa la căsătoria dragului lor duce cu lady Viola Northcombe.

Ducele stabilise ca nunta să aibă loc în capela de la castel, nu într-o biserică mare din oraş, unde nu-i cunoştea nimeni.

Voia ca toţi locuitorii să fie de faţă la ceremonie.

Majoritatea conţilor şi conteselor, ducilor şi prinţilor din Scoţia participau la căsătoria acestui cuplu atât de îndrăgostit.

în rândul din faţă, îmbrăcată într-o rochie din catifea roşie, stătea lady Margaret, acum contesă de

Northcombe cu chipul strălucind de fericire.

Căsătoria cu dragul ei David fusese celebrată cu o lună mai devreme.

Cei doi respinseseră ideea unei nunţi publice. Reprezentau un cuplu liniştit, aşa că voiseră o nuntă la fel de liniştită.

Iar acum era foarte entuziasmată, întrucât după oficierea acestei căsătorii, vor pleca în marea aventură la care visaseră atât.

Vor străbate Europa, iar după aceea intenţionau să meargă în Africa, în India şi apoi în insulele din mările sudului. Vor face desene şi vor picta, vor duce o viaţă simplă, nedorind altceva decât să fie împreună.

Meg îi spusese Violei, seara trecută:

- Ne vom trimite copiii la Glentorran în vacanţă, ca să ştie de unde vin. Sunt sigură că tu şi cu Robert le veţi da nişte veri.

Da, toate visele lui Meg se împliniseră şi nu credea să existe un cuplu mai fericit decât cum era ea cu David.

Probabil că în capela castelului erau doi tineri care nu-i împărtăşeau opinia.

Fergus şi Heather Lyall, strălucitori în veşmintele pe care le purtau, erau siguri că sunt cel mai fericit cuplu de pe acest pământ.

La Londra, ducele vânduse broşa cu diamant dăruită cu generozitate de doamna Van Ashton, iar cu banii obţinuţi comanderă o barcă modernă de pescuit.

Heather stătea acum mândră în portul din Glentorran, iar Fergus ştia că fiul său avea viitor, dacă alegea să urmeze meseria tatălui său.

Ducele aştepta cu nerăbdare în faţa altarului, cu inima bătând gata să-i spargă pieptul.

La orgă se cânta o arie, dar nu ar fi ştiut să spună ce anume.

Când muzica se schimbă, iar oamenii se ridicară în picioare, întoarse şi el capul. O viziune în alb îi apăru în faţa ochilor.

A ^

In mâini ţinea un buchet de liliac, în mijloc fiind strecuraţi şi câţiva boboci din trandafirul botezat „Grace Darling" pe care îl admirase atât în grădinile din Glentorran doar cu câteva săptămâni mai devreme.

Numai bătrânul Angus McAndrew ştia câte ceasuri muncise pentru a face astfel încât să furnizeze bobocii în

ziua nunţii.

Iar în spatele Violei, ţinând capătul trenei de mătase venea pajul, roşcovanul Ian Lyall, atât de mândru de misiunea lui, încât abia mai respira.

Viola se întoarse şi-i zâmbi cu afecţiune fratelui ei geamăn, care-i făcea loc să treacă.

La braţul ducelui, păşi în faţa preotului. După rostirea jurămintelor, lady Viola Northcombe deveni ducesă de Glentorran.

Făcu un pas înapoi, ridică vălul şi-l privi cu adoraţie pe bărbatul iubit.

El se aplecă s-o sărute, iar ea ştia cu întreaga ei fiinţă că iubirea lor era un dar de la Dumnezeu, deci eternă.

Aveau amândoi senzaţia că erau înălţaţi la Ceruri şi că un cor de îngeri cânta un imn care le celebra iubirea.

- Ai avut iubirea mea de la bun început. Acum, ai şi sufletul meu. în lumea asta şi în cea care va să vină, şopti Robert.

Iar Viola înţelese că viaţa ei în acest castel al viselor va fi ca în rai.

Sfârşit.